
ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ
Η Χαωδία
Στα Άκρα του Θρυμματισμένου Σύμπαντος

Η Χαωδία

Στα Άκρα του Θρυμματισμένου Σύμπαντος

Ο χειμώνας ήταν βαρύς. Το κρύο σού πάγωνε το αίμα. Το χιόνι υπήρχαν σημεία που μου έφτανε ώς το γόνατο. Κι εμείς έπρεπε να τρέχουμε για να προλάβουμε τον βλαμμένο γιο του Πρίγκιπα προτού πάει ν'αυτοκτονήσει.

Προφανώς, δεν ήταν η δουλειά μου να ασχολούμαι μ'αυτό το θέμα. Ή τουλάχιστον, δεν ήταν η δουλειά μου να συνοδέψω την ομάδα που έφυγε για να κυνηγήσει τον Άρχοντα Θέλμος. Θα μπορούσα να είχα καθίσει πίσω, στη Ντόσβεκ, πλάι σ'ένα αναμμένο τζάκι, ή κοντά στην έξοδο ενός συστήματος θέρμανσης, πίνοντας το ζεστό κρασί μου και ακούγοντας τον άνεμο να ουρλιάζει έξω από τα παράθυρα του Κάστρου των Απόηχων. Αυτό θα έκανε κάθε *λογικός* Παντοκρατορικός Επόπτης· είμαι βέβαιος.

Εκτός αν είχε βαρεθεί τόσο αφόρητα σ'ετούτο το Πριγκιπάτο, στη βορειοανατολική άκρη της Βίηλ, όσο εγώ. Πράγμα καθόλου, μα καθόλου, απίθανο.

Δεν έχει και τίποτα ενδιαφέρον να κάνεις εδώ. Είναι από τις πιο απομονωμένες περιοχές της διάστασης. Κι άμα έχεις έρθει από τη Ρελκάμνια – όπου οι περισπασμοί είναι *ατελείωτοι* – σε ενοχλεί. Δεν υπάρχουν τηλεοπτικά κανάλια στη Βίηλ, για να χαζέψεις και να περάσει η ώρα. Δεν υπάρχουν ούτε καν ραδιοφωνικοί σταθμοί· δε νομίζω, τουλάχιστον. Και *σίγουρα* δεν υπάρχουν εδώ πάνω, στο Πριγκιπάτο Ντόσβεκ. Μονάχα καμια εφημερίδα έρχεται κάπου-κάπου, κι αυτά που γράφει δεν μπορώ να πω ότι με ξετρελαίνουν κιόλας.

Και οι κάτοικοι του Ντόσβεκ είναι περίεργοι. Πειραγμένοι στο κεφάλι, δίχως αμφιβολία. Και δεν το λέω μόνο εγώ· το λένε κι οι άλλοι γηγενείς της Βίηλ, απ'ό,τι ξέρω. Επειδή η Χαωδία βρίσκεται κοντά στο Ντόσβεκ, λένε πως αυτό επηρεάζει τους κατοίκους του, τους τρελαίνει λιγάκι. Δεν ξέρω αν αληθεύει: εγώ, μέχρι που ξεκινήσαμε εκείνο το ταξίδι για να προλάβουμε τον Θέλμος, τον γιο του Πρίγκιπα Ατμάλος, δεν είχα αισθανθεί τίποτα το πιο περίεργο από βαρεμάρα σε τούτα τα μέρη. Εντάξει, ομολογουμένως, κάπου-κάπου, νομίζεις ότι μπορείς

ν'ακούσεις μια απόμακρη μουσική στον άνεμο, να έρχεται από τα βουνά ίσως, ή από κάπου πολύ πιο μακριά. Μα μπορεί νάναι και ψευδαίσθηση που τη δημιουργεί η ακουστική του φυσικού τοπίου. Το Κάστρο των Απόηχων, εξάλλου, είναι οικοδομημένο στους πρόποδες των βουνών, ακριβώς πάνω από τη Ντόσβεκ, την πρωτεύουσα του Πριγκιπάτου.

Τέλος πάντων· μέχρι στιγμής, το πιο ενδιαφέρον πράγμα εδώ πέρα ήταν η Αλιρμίτ. Αλλά ακόμα κι ο έρωτας μπορεί να γίνει βαρετός σ'ένα βαρετό μέρος.

Ούτε επαναστάτες δεν παρουσιάζονται στο Ντόσβεκ. Τι να κάνουν εδώ; Να υποκινήσουν τους κατοίκους να ξεσηκωθούν, κοντά στην άκρη της Βίηλ; Αστεία πράγματα!

Ορισμένοι Επόπτες, που έχουν ταλαιπωρηθεί από διάφορους αποστάτες, μπορεί να ζηλεύουν την ησυχία της θέσης μου. Αλλά εγώ ζήλευα αυτούς! Λίγη δράση δεν βλάπτει. Ξυπνάει το μυαλό. Είμαι στρατιωτικός, εξάλλου. Το Κάστρο των Απόηχων ίσως να ήταν ό,τι πρέπει για έναν ποιητή – μπορεί να του πρόσφερε παράξενες εμπνεύσεις – αλλά όχι για εμένα. Σίγουρα όχι για εμένα.

Όταν λοιπόν ο παλαβός γιος του Πρίγκιπα εξαφανίστηκε, και ο πατέρας του ανησύχησε ότι μπορεί να κατευθυνόταν προς τη Χαωδία, προθυμοποιήθηκα να οδηγήσω εγώ την ομάδα διάσωσης. Δήλωσα ότι ήθελα να ξέρω τι συνέβαινε – ίσως αυτό να είχε σχέση ακόμα και με αποστάτες. Αποκλείεται, βέβαια, αλλά κάτι έπρεπε να πω στον Πρίγκιπα Ατμάλος, παρότι φυσικά δεν χρειάζομαι την έγκρισή του για να κάνω οτιδήποτε. Εκείνος χρειάζεται τη *δική μου* έγκριση. Είναι υπόλογος στη Συμπαντική Παντοκρατορία.

Φύγαμε, έτσι, από την πρωτεύουσα με βορειοδυτική κατεύθυνση.

Προς τη Χαωδία.

Δεν ήταν τυχαίο που ο Πρίγκιπας Ατμάλος ανησυχούσε πως ο γιος του ο Θέλμος, το δεύτερο παιδί του, μπορεί να πήγαινε στη Χαωδία. Ήταν ανέκαθεν πιο παράξενος από τους περισσότερους κατοίκους του Ντόσβεκ, απ'ό,τι έχω καταλάβει. Κι αυτό σημαίνει ότι ήταν *πολύ* παράξενος. Μιλούσε, κατά καιρούς, για κάποιο τραγούδι που άκουγε να έρχεται από τη Χαωδία, έλεγε ότι αισθανόταν μια παρόρμηση να πάει εκεί. Έλεγε ότι σκεφτόταν να οργανώσει μια ομάδα για να εξερευνήσει αυτό το συγκεκριμένο πέρας της Βίηλ.

Ο Ατμάλος δεν ήθελε ούτε να το ακούσει, εννοείται. Η Αλιρμίτ μού έχει πει ότι η Χαωδία είναι πολύ επικίνδυνη. Άνθρωποι που έχουν πάει εκεί έχουν χαθεί, ή έχουν τρελαθεί. Ελάχιστοι έχουν επιστρέψει σώοι και με τα μυαλά τους (σχετικά) αβλαβή.

Το μυαλό του Άρχοντα Θέλμος δεν ήταν και ποτέ τελείως αβλαβές, οπότε δεν ήξερα αν στη Χαωδία θα πάθαινε τίποτα χειρότερο˙ αλλά, φυσικά, αυτό δεν είναι κάτι για να το πεις στον Πρίγκιπα, ακόμα κι αν είσαι ο Παντοκρατορικός Επόπτης του Πριγκιπάτου…

Η ομάδα μας είχε ως εξής:
—εγώ, ως επικεφαλής της αποστολής˙
—έξι Παντοκρατορικοί πολεμιστές, καλά οπλισμένοι και ντυμένοι για το κρύο˙
—μια ντουζίνα πολεμιστές του Πρίγκιπα˙
—η Αλιρμίτ, ως επικεφαλής των πολεμιστών του Πρίγκιπα˙
—ο Βανθάρος'νορ, γιατί ένας μάγος ήταν απαραίτητος˙
—ένα όχημα με ερπύστριες, όπου χωρούσαμε όλοι, κατάλληλο για το χιόνι˙
—ένα σταθερό τετράτροχο όχημα, πολύ μικρότερο, για την περίπτωση που χρειαζόταν να αναπτύξουμε ταχύτητα κάποια στιγμή.

Ο άνεμος λυσσομανούσε φέρνοντας χιόνι από τα βουνά καθώς αναχωρούσαμε από το Κάστρο των Απόηχων αφήνοντας την πρωτεύουσα του Πριγκιπάτου πίσω μας.

Ένας από τους πολεμιστές του Πρίγκιπα καθόταν στο τιμόνι, οδηγώντας το μεγάλο ερπυστριοφόρο. Εγώ καθόμουν δίπλα του, τυλιγμένος μέσα σε γούνες, νιώθοντας έναν κάποιο ενθουσιασμό που, επιτέλους, γινόταν κάτι σε τούτο το Πριγκιπάτο. Ακόμα κι αν τελικά δεν βρίσκαμε τον Θέλμος, δεν θα με πείραζε καθόλου. Ο γιος του Πρίγκιπα ήταν πρόβλημα του Πρίγκιπα – όχι δικό μου. Ας χανόταν μες στη Χαωδία άμα ήθελε˙ εγώ πήγαινα απλά για να ξεμουδιάσω.

Πίσω μου καθόταν η Αλιρμίτ, φορώντας πιο πολλά ρούχα απ'ό,τι τη θυμόμουν ποτέ να φορά. Ήταν Ιερή Μαχήτρια των Οστών, και οι Ιεροί Μαχητές σπάνια φοράνε πολλά ρούχα πάνω από την κοκάλινη αρματωσιά που είναι ένα με το σώμα τους. Δεν κρυώνουν; Ακόμα κι εδώ πέρα, στο Ντόσβεκ; Σίγουρα, πάντως, έχουν μεγαλύτερες αντοχές από τους άλλους ανθρώπους. Ωστόσο, σήμερα η Αλιρμίτ είχε πάρει το χειμερινό ψύχος σοβαρά, όπως φαινόταν. Ήταν ντυμένη με μια χοντρή

μάλλινη τουνίκα πάνω από την οστέινη πανοπλία της, φορούσε μπότες ψηλές ώς το γόνατο, και όλα αυτά τα σκέπαζε μια βαριά κάπα επενδυμένη με γούνα. Ακόμα κι οι Ιεροί Μαχητές των Οστών δεν είναι, λοιπόν, άτρωτοι ενάντια στο χιόνι.

Γύρισα το κεφάλι μου πίσω, για να κοιτάξω πέρα από την Αλιρμίτ και να πω, αρκετά δυνατά ώστε ν'ακουστώ: «Μάγε! Έλα εδώ.»

Ο Βανθάρος'νορ πλησίασε από το βάθος του οχήματος – ένας ηλικιωμένος άντρας, με γκρίζα γένια που έφταναν σχεδόν ώς την κοιλιά του, και καθόλου μαλλιά στο κεφάλι. Το δέρμα του ήταν λευκό με απόχρωση του ροζ και βαθιά ρυτιδωμένο στο πρόσωπο. Τα μάτια του πάντοτε ήταν μισόκλειστα˙ δεν μπορούσες να καταλάβεις αν σε κοίταζε ή αν τον είχε πάρει ο ύπνος. Ωστόσο, ο Πρίγκιπας Ατμάλος τον εμπιστευόταν˙ ήταν καλός στη μαγική του τέχνη. Εγώ, ώς τότε, δεν μπορούσα να τον κρίνω. Τι ήξερα, άλλωστε, από μάγους; – ειδικά από μάγους του τάγματος των Πεφωτισμένων, που υπάρχουν μόνο στη Βίηλ.

«Εξοχότατε…» είπε ο Βανθάρος, ατενίζοντάς με με τα μισόκλειστα μάτια του. Η φωνή του ήταν σιγανή και βραχνή.

«Ξαναπροσπάθησε να βρεις τον Άρχοντα Θέλμος,» πρόσταξα. Οι Πεφωτισμένοι μπορούν να χρησιμοποιήσουν το Ξόρκι Ανιχνεύσεως περίπου όπως και οι μάγοι του τάγματος των Διαλογιστών, καθώς είχα πρόσφατα διαπιστώσει. Απλά, αντί να κοιτάζουν μέσα σε μικροσκοπικά κάτοπτρα επάνω στο ραβδί τους, κοιτάζουν μέσα σε κάποιον κρύσταλλο. Τουλάχιστον, μέσα σε κρύσταλλο κοίταζε ο Βανθάρος την προηγούμενη φορά που επιχείρησε να εντοπίσει τον γιο του Πρίγκιπα.

«Δεν έχουμε ακόμα απομακρυνθεί αρκετά απ'την πρωτεύουσα, Εξοχότατε,» μου είπε ο μάγος. «Δε νομίζω να έχουμε διαφορετικό αποτέλεσμα.»

«Παρ'όλ'αυτά, *προσπάθησε*,» επέμεινα. Οι μάγοι, ορισμένες φορές, νομίζουν ότι ξέρουν τα πάντα. Άλλο, όμως, η μαγεία άλλο η στρατηγική. Είναι δύο τελείως διαφορετικά πράγματα.

Ο Βανθάρος αναστέναξε. «Όπως επιθυμείτε, Εξοχότατε.» Πήγε στον σάκο του και, μετά, επέστρεψε μαζί με τον μεγάλο κρύσταλλο ο οποίος έμοιαζε με πιατέλα. «Κρατήστε, παρακαλώ,» ζήτησε τείνοντάς τον προς το μέρος μου. «Πρέπει να είναι σταθερός.»

Τον κράτησα, ενώ συγχρόνως έριχνα ένα βλέμμα στην Αλιρμίτ που την έκανε να χαμογελάσει αχνά με την άκρη του στόματός της.

Ο Βανθάρος’νορ εστίασε το βλέμμα του επάνω στον κρύσταλλο κι άρχισε να μουρμουρίζει και να χειρονομεί, ενώ από κάτω μας η μηχανή του μεγάλου ερπυστριοφόρου οχήματος ακουγόταν να μουγκρίζει και ο οδηγός κρατούσε το τιμόνι σταθερά στα χέρια του και είχε τα μάτια του στραμμένα έξω από το μπροστινό παράθυρο.

Ο μάγος έπαψε να μιλά και να διαγράφει παράξενα σύμβολα με τα δάχτυλά του, και τώρα έδειχνε απλά να είναι αυτοσυγκεντρωμένος. Αμίλητος. Με τις ρυτίδες του να έχουν βαθύνει.

Είχα κουραστεί να κρατάω τον κρύσταλλο. *Τελείωνε, άνθρωπέ μου,* σκέφτηκε αναστενάζοντας.

Ο Βανθάρος’νορ, τελικά, είπε: «Δεν τον βρίσκω. Δεν είναι κοντά. Σας το είχα πει.»

Του επέστρεψα τον κρύσταλλο. «Θα προσπαθήσουμε πάλι αργότερα.»

«Όταν έχουμε διανύσει κάποια απόσταση, Εξοχότατε.»

«Πόσο μακριά μπορεί να έχει πάει; Μια μέρα είναι που εξαφανίστηκε, ή κάνω λάθος;»

Η Αλιρμίτ είπε: «Λίγο περισσότερο από μια μέρα.»

«Έστω. Με άλογο έφυγε, έτσι δεν είναι;»

«Μάλλον. Το άλογό του εξαφανίστηκε μαζί του.»

«Το πολύ, λοιπόν, νάχει ταξιδέψει πενήντα, εξήντα, άντε, στην ακραία περίπτωση, *εβδομήντα* χιλιόμετρα μες στο χιόνι! Σύντομα ο Βανθάρος πρέπει να μπορεί να τον εντοπίσει.»

«Θα δούμε…» είπε ο μάγος, μοιάζοντας προβληματισμένος.

Εντάξει, ήταν παλαβοί όλοι εδώ, στο Ντόσβεκ, σίγουρα.

«Τα Δαιμόνια του Ψύχους…» μουρμούριζαν κάθε τόσο οι πολεμιστές του Πρίγκιπα, καθώς το όχημά μας διέσχιζε εδάφη σκεπασμένα από χιόνι, κατευθυνόμενο βορειοδυτικά. Στ’αριστερά μας φαίνονταν τα βουνά – γιγάντιες μαύρες μορφές πίσω από τη θολούρα του χιονιστή. Μπροστά μας τα μέρη που απλώνονταν, ώς τώρα, ήταν κατά κύριο λόγο πεδινά, και κάπου-κάπου βλέπαμε μικρές πόλεις και χωριά. Είχαμε, επίσης, προσπεράσει ένα τέμενος γνωστό σε τούτες τις περιοχές.

Πλησίαζε μεσημέρι τώρα.

Είπα στον μάγο: «Προσπάθησε πάλι να τον βρεις.»

Πίσω μου, η Αλιρμίτ είχε σηκωθεί από τη θέση της και, έχοντας τους αγκώνες ακουμπισμένους στην πλάτη του καθίσματός μου, κοίταζε

μ'ένα ζευγάρι κιάλια τις περιοχές που διασχίζαμε. Τι νόμιζε; ότι θα εντόπιζε έτσι τον Θέλμος; Το θεωρούσα μάλλον απίθανο…

Ο Βανθάρος'νορ πλησίασε. Μου έδωσε τον κρύσταλλό του. Τον κράτησα σαν πιάτο ανάμεσά μας. Και ο μάγος έκανε το Ξόρκι Ανιχνεύσεως γι'ακόμα μια φορά. Τώρα, όμως, μετά από λίγο, είχε και αποτέλεσμα. Στο εσωτερικό του κρυστάλλου είδα μια πορφυρή κουκκίδα να εμφανίζεται. Μια κουκκίδα η οποία μετακινιόταν, αργά.

«Αυτός είναι;» ρώτησα, διότι ήξερα πώς λειτουργούσε το ξόρκι˙ είχα δει έναν Διαλογιστή να το χρησιμοποιεί, παλιότερα.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Βανθάρος, νεύοντας σταθερά.

Το ήξερα! σκέφτηκα. *Δε μπορεί να είχε απομακρυνθεί πολύ.* Το όχημά μας πήγαινε αργά μες στο χιόνι – γύρω στα είκοσι χιλιόμετρα την ώρα – επομένως, από το πρωί που είχαμε ξεκινήσει το ταξίδι μας έως τώρα πρέπει να είχαμε διανύσει περίπου ογδόντα χιλιόμετρα.

Συνοφρυώθηκα, προσπαθώντας να υπολογίσω την κατεύθυνση του Θέλμος από την κουκκίδα που έβλεπα μέσα στον κρύσταλλο. Μου ήταν αδύνατο, όμως.

Ο Βανθάρος μουρμούρισε, έχοντας το βλέμμα του εστιασμένο στον κρύσταλλο: «Μετά βίας…»

«Τι 'μετά βίας';» ρώτησα.

«Είναι στα άκρα της εμβέλειας των αισθήσεών μου–» Πρόλαβε δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση του και η κουκκίδα εξαφανίστηκε.

«Τι έγινε;»

«Βγήκε από την εμβέλεια.»

«Προς τα πού είναι;»

«Νότια.»

«*Νότια;* Μα, νότια είναι τα βουνά!»

«Μέσα στα βουνά πρέπει να είναι,» είπε ο Βανθάρος'νορ.

«Κι ο Πρίγκιπας νόμιζε ότι θα πήγαινε στη Χαωδία…»

«Μάλλον κατευθύνεται δυτικά μέσα στα βουνά, Εξοχότατε.»

«Μάλλον;»

«Δεν είχα χρόνο να–»

Στράφηκα στον οδηγό του οχήματος. «Στρίψε νότια.»

Εκείνος υπάκουσε γυρίζοντας το τιμόνι μέσα στα χέρια του. Δεν ήταν αυτός που οδηγούσε και το πρωί˙ είχαν μόλις αλλάξει βάρδια.

«*Γιατί παίρνουμε άλλη κατεύθυνση;*» ήρθε μια φωνή από το μεγάφωνο του πομπού, στην κονσόλα πλάι στο τιμόνι. Η φωνή του

οδηγού του μικρότερου τετράκυκλου οχήματος το οποίο μας ακολουθούσε.

Του απάντησα: «Προς τα εκεί είναι ο Άρχοντας Θέλμος. Ίσως μέσα στα βουνά. Πήγαινε μπροστά να κατοπτεύσεις.»

«*Μάλιστα, Εξοχότατε.*»

Το μικρότερο όχημα φάνηκε να απομακρύνεται, προσεγγίζοντας τους σκοτεινούς όγκους των βουνών.

«Εξοχότατε,» είπε ο Βανθάρος'νορ, «δεν υπάρχει 'ίσως'. *Σίγουρα* είναι στα βουνά.»

«Θα προσπαθήσεις πάλι να τον βρεις;»

Ο μάγος ένευσε, και έκανε ξανά το ξόρκι του. Παρατήρησα ότι τώρα η προσήλωσή του ήταν περισσότερη, κι επίσης μου φάνηκε ότι έκανε περισσότερη ώρα να ολοκληρώσει το ξόρκι. Μακάρι να κατάφερνε κάτι καλύτερο από πριν…

Η πορφυρή κουκκίδα παρουσιάστηκε πάλι μέσα στον κρύσταλλο που κρατούσα. Ο Βανθάρος, παρατηρώντας την, είπε: «Ναι… Είναι στα βουνά, σίγουρα. Και πηγαίνει δυτικά.» Πώς μπορούσε να υπολογίζει τόσο εύκολα την κατεύθυνση ήταν ένα μυστήριο για εμένα.

«Δε μπορούμε να βάλουμε τα οχήματα μες στα βουνά…» είπα, συλλογισμένα, συνεχίζοντας να κρατάω τον κρύσταλλο ανάμεσα σ'εμένα και τον μάγο.

«Ναι· αποκλείεται, Εξοχότατε,» συμφώνησε ο οδηγός. «Είναι πολύ απότομα τα μέρη εκεί, και τα μονοπάτια – όσα υπάρχουν – είναι πολύ στενά.»

«Θα πρέπει να πάμε με τα πόδια,» συμπέρανε η Αλιρμίτ.

Αυτή ήταν μια τροπή που δεν περίμενα. Είχα υπόψη μου να ξεβαρεθώ λιγάκι, όχι να τρέχω μες στα κακοτράχαλα βουνά και στα χιονιά. Ωστόσο, τώρα δεν μπορούσα να κάνω πίσω. Θα εξοργίζονταν όλα τα μέλη της ομάδας μαζί μου – εκτός από τους πολεμιστές της Παντοκράτειρας, πιθανώς. Αν έδινα διαταγή να υποχωρήσουμε, μάλλον οι Ντοσβέκιοι θα επέμεναν να συνεχίσουν το κυνήγι. Ο Θέλμος ήταν γιος του Πρίγκιπά τους, όχι κάποιος τυχαίος. Η μόνη λύση ήταν να φύγω μόνος μου μαζί με τους έξι Παντοκρατορικούς στρατιώτες· αλλά αυτό θα μ'έκανε να φανώ δειλός, και δειλός δεν είμαι. Αν ήμουν δεν θα είχα φτάσει στον βαθμό του λοχαγού μέσα στον Παντοκρατορικό Στρατό.

Πήγαμε ώς εκεί όπου μπορούσαμε με τα οχήματα και μετά αποβιβαστήκαμε, τυλίγοντας σφιχτά τις κάπες γύρω μας για να μας προστατέψουν από τον παγερό άνεμο και το χιόνι. Μπροστά μας, τώρα, φαίνονταν μονάχα απόκρημνοι τόποι: γκρεμοί και πλαγιές, βράχοι και ογκόλιθοι. Όλα σκεπασμένα από τον λευκό μανδύα του χιονιού.

Ένας από τους έξι πολεμιστές μου πρότεινε: «Καλύτερα να φύγουμε. Ποτέ δεν θα τον βρούμε εδώ.»

«Δε μπορούμε να εγκαταλείψουμε τον Άρχοντα!» διαφώνησε ένας από τους πολεμιστές του Πρίγκιπα.

«Ήρθαμε για να τον βρούμε και θα τον βρούμε,» πρόσθεσε μια Ντοσβέκια πολεμίστρια, πιο σιγανά αλλά αποφασιστικά.

Η Αλιρμίτ είπε: «Είμαστε παιδιά των Αρχαίων Κολοσσών.»

Ναι, ναι… αυτοί οι Αρχαίοι Κολοσσοί. Όλοι «παιδιά» τους ήταν σε τούτη τη διάσταση. Αλλά εγώ νομίζω πως μονάχα οι Ιεροί Μαχητές των Οστών θα μπορούσαν να θεωρούνται «παιδιά των Κολοσσών».

«Συνεχίζουμε κανονικά,» είπα στους πολεμιστές μου. «Δε μπορεί νάναι μακριά, εξάλλου.»

«Μα, αν έχει άλογο, Εξοχότατε, κι εμείς πηγαίνουμε με τα πόδια…»

«Δε θα τον ωφελήσει και πολύ το άλογο σε τούτα τα βουνά, στρατιώτη. Τέρμα οι γκρίνιες!» Και τους έκανα νόημα να με ακολουθήσουν, ξεκινώντας πρώτος, για να δείξω στους ανθρώπους του Πρίγκιπα ότι, από τη δική μου μεριά τουλάχιστον, δεν υπήρχε δισταγμός.

Κατευθυνθήκαμε προς τα εκεί όπου μας είπε ο Βανθάρος'νορ και βαδίσαμε για κάμποση ώρα, σκαρφαλώνοντας σε απότομα σημεία και ακολουθώντας στενά μονοπάτια ανάμεσα σε ψηλούς βράχους. Το χιόνι μάς έφτανε ώς τα γόνατα κάπου-κάπου. Οι πάντες ήταν σιωπηλοί τώρα· οι αναπνοές τους δεν ακούγονταν μέσα στο ουρλιαχτό του ανέμου αλλά είμαι βέβαιος πως ήταν όλοι τους λαχανιασμένοι όπως εγώ. Ακόμα και η Αλιρμίτ, που είχε τις δυνάμεις των Ιερών Μαχητών.

Όταν σκοτείνιασε, βρήκαμε μια μικρή σπηλιά και μπήκαμε. «Μάγε,» είπα. «Δες ξανά.»

Ο Βανθάρος'νορ ένευσε κουρασμένα. Ένας πολεμιστής του Ντόσβεκ κράτησε τον κρύσταλλο μπροστά του κι εκείνος έκανε το Ξόρκι Ανιχνεύσεως. Η κόκκινη κουκκίδα παρουσιάστηκε πάλι. «Δυτικά…» έκρωξε ο μάγος. «Δυτικά μας.»

«Είναι κοντά;» ρώτησα.
Αλλά ο Βανθάρος λιποθύμησε προτού μου απαντήσει.
Οι γέροι δεν είναι για ταξίδια μέσα σε χιονισμένα βουνά.

Ξεκουραστήκαμε στο εσωτερικό της σπηλιάς μέχρι το πρωί. Είτε ο Θέλμος ήταν κοντά μας είτε όχι, κανένας μας δεν μπορούσε να συνεχίσει άλλο μες στη νύχτα. Ανάψαμε φωτιές για να ζεσταθούμε.

Μια πολεμίστρια του Πρίγκιπα είπε: «Έπρεπε να είχαμε πάρει μαζί μας την εστία του οχήματος. Ίσως ο μάγος μπορούσε να κάνει κάτι μ'αυτήν για ν'απομακρύνει το κρύο.»

Ένας άλλος γέλασε. «Δε γίνεται αυτό.»

«Πώς το ξέρεις; Δεν είσαι μάγος.»

«Η εστία απλά συγκεντρώνει ενέργεια. Χρειάζεται ειδικό μηχάνημα για να δημιουργήσεις θερμότητα. Ο μάγος είναι μάγος, όχι μηχάνημα.»

Η πολεμίστρια δεν έδειχνε πεπεισμένη, και ο Βανθάρος δεν μπορούσε να μας πει τη γνώμη του καθότι κοιμόταν, εξουθενωμένος. Αλλά νομίζω πως ο πολεμιστής του Πρίγκιπα είχε δίκιο. Μπορεί στη Βίηλ η ενέργεια να προέρχεται από την ίδια τη διάσταση και να είναι διάχυτη παντού, μα χρειάζεσαι ειδικό μηχανισμό για να ζεστάνεις ένα μέρος· δε γίνεται μονάχα με κάποιο ξόρκι ή μαγγανεία.

Τους είπα να φυλάνε σκοπιές όλη τη νύχτα, και είχαμε διαρκώς τρεις φρουρούς ενώ κοιμόμαστε, με τα σπαθιά τους έξω απ'τα θηκάρια και τα μάτια τους να παρατηρούν το σκοτάδι.

Όταν ξημέρωσε, ο Βανθάρος'νορ αισθανόταν καλύτερα. Έκανε ξανά το Ξόρκι Ανιχνεύσεως και συμπέρανε ότι ο Θέλμος συνέχιζε το ταξίδι του δυτικά, μέσα στα βουνά.

Οπότε, τον ακολουθήσαμε.

Αυτό που συνέβαινε ήταν τελείως παράλογο.

«Γιατί ο Θέλμος πήγε στα βουνά;» ρώτησα την Αλιρμίτ καθώς ταξιδεύαμε, βυθίζοντας τα μποτοφορεμένα πόδια μας στο χιόνι με κάθε βήμα. «Τι λόγο μπορεί να είχε;»

«Δεν ξέρω,» μου απάντησε εκείνη, λακωνικά ως συνήθως.

«Ο Πρίγκιπας,» συνέχισα, ξέπνοα, «νόμιζε ότι θα πήγαινε στη Χαωδία, ότι αυτός θα ήταν ο προορισμός του…»

«Ναι, επειδή ο Άρχοντας Θέλμος μιλούσε για τη Χαωδία συχνά.»

«Συμφωνώ. Όμως, αν ήθελε να πάει στη Χαωδία, γιατί να πάει από εδώ; Γιατί μέσα από τα βουνά;»

«Δεν ξέρω. Πάντως, ο μάγος λέει πως δυτικά εξακολουθεί να κατευθύνεται. Δυτικά και βόρεια.»

«Άκουσα τι είπε ο μάγος. Είναι, όμως, *παράλογο*, Αλιρμίτ! Ο Θέλμος πρέπει να είναι τρελός. Αν δεν ήταν από παλιά τρελός, πρέπει τελικά να τρελάθηκε.» *Και ίσως,* πρόσθεσα νοερά, *θα ήταν καλύτερα να τον αφήσουμε στην άσχημη μοίρα που αναμφίβολα τον περιμένει σε τούτα τα άγρια μέρη.*

«Πρόσεχε πώς μιλάς για τον Άρχοντα,» μου είπε η Αλιρμίτ, όχι οργισμένα αλλά προειδοποιητικά. «Η φωνή του ανέμου δεν είναι τόσο δυνατή ώστε να μη μπορούν να σ'ακούσουν οι πολεμιστές μας.»

Τους λοξοκοίταξα από τις άκριες της κουκούλας της κάπας μου. Κανείς δεν έμοιαζε να είναι στραμμένος προς το μέρος μου. «Και να μ'ακούσουν, τι θα γίνει;» της είπα.

«Δεν είμαστε τώρα πια στο Κάστρο των Απόηχων,» με προειδοποίησε. «Ούτε σε κάποιο άλλο πολιτισμένο μέρος. Στα βουνά… οτιδήποτε μπορεί να συμβεί και κανένας να μην το μάθει.»

Τι ήθελε να υπονοήσει; Ότι θα τολμούσαν να μου επιτεθούν; Να σκοτώσουν έναν *Παντοκρατορικό Επόπτη* επειδή πρόσβαλε τον τρελό γιο του Πρίγκιπά τους; «Τι προσπαθείς να πεις;» τη ρώτησα, απότομα. Ποτέ άλλοτε δεν ήταν τόσο… παραινετική μαζί μου. Θα μου έκανε τώρα *υποδείξεις;*

«Καλύτερα να μην ερχόσουν σ'αυτή την αναζήτηση,» μου είπε, αλλάζοντας θέμα.

Το σχόλιό της με ενόχλησε. «Γιατί;»

«Απλά… δεν ήταν απαραίτητο. Είναι δική μας δουλειά, εξάλλου. Του Πριγκιπάτου. Να φροντίζουμε τους ανθρώπους μας…»

«Και η δική μου δουλειά, ως Επόπτης, είναι να γνωρίζω τι συμβαίνει σε τούτα τα μέρη!»

«Όπως νομίζεις, Αντώνιε,» μου είπε η Αλιρμίτ, δείχνοντας κουρασμένη, τούτη τη στιγμή, περισσότερο από την κουβέντα της μαζί μου παρά από το ταξίδι.

Και ήθελα, τότε, να συνεχίσω να της μιλάω, σαν να έπρεπε οπωσδήποτε να ξεκαθαριστεί κάτι. Αλλά δεν ήξερα τι να πω.

Στην αρχή, όταν την είχα πρωτοαντικρίσει, η Αλιρμίτ μού είχε φανεί σαν τέρας. Γνώριζα, βέβαια, για την ύπαρξη των Ιερών Μαχητών των Οστών στη Βίηλ, μα δεν είχα ποτέ ξανά δει *γυναίκα* Ιερή Μαχήτρια. Δεν ήξερα καν ότι *υπήρχαν.* Και είναι, πράγματι, σπάνιες. Ίσως η Αλιρμίτ να

είναι τώρα η μοναδική Ιερή Μαχήτρια επάνω στη Βίηλ. Εγώ, τουλάχιστον, δεν έχω δει άλλη.

Η διαδικασία για να… μεταμορφωθεί κανείς σε Ιερό Μαχητή των Οστών δεν είναι ανώδυνη, απ'ό,τι έχω ακούσει. Πρόκειται για μια μυστικομαγική τελετή, κατά την οποία εκείνος που επιθυμεί να γίνει Ιερός Μαχητής δέχεται κόκαλα νεκρών Λάν'τραχαμ επάνω στο σώμα του προκειμένου να σχηματίσουν την τρομερή αρματωσιά. Πολλοί, λέγεται, έχουν πεθάνει από τον πόνο. Όσοι, όμως, επιβιώνουν είναι θηρία. Ούτε λεπίδες ούτε βέλη δεν μπορούν να τρυπήσουν τις αρματωσιές τους˙ ή μάλλον, είναι πολύ, πολύ δύσκολο. Και οι Ιεροί Μαχητές των Οστών είναι εξαιρετικά ανθεκτικοί στον πόνο, και δυνατοί.

Η Αλιρμίτ είναι σχεδόν ολόκληρη σκεπασμένη από κόκαλα Λά'ντραχαμ. Τα ιερά οστά έχουν γίνει ένα με το σώμα της˙ ξεπροβάλλουν από μέσα της. Το κεφάλι της περικλείεται σ'ένα προστατευτικό οστέινο κράνος, μέσα από τα ανοίγματα του οποίου βγαίνουν τα πλούσια ξανθά μαλλιά της και χύνονται στους ώμους της. Το πρόσωπό της δεν είναι κρυμμένο, και είναι μακρύ, με αστραφτερά γαλανά μάτια και μεγάλα χείλη. Η κοκάλινη πανοπλία σκεπάζει τους ώμους και τα χέρια της, την κοιλιά και τα πλευρά της, αφήνοντας τα στήθη της μονάχα ακάλυπτα, τα οποία είναι σφιχτά και στρογγυλά, και τα προστατευτικά κόκαλα νομίζω πως τα κρατάνε πιο ψηλά από άλλων γυναικών. Οι παλάμες των χεριών της δεν είναι καλυμμένες από οστά Λάν'τραχαμ, αλλά η ανάστροφη είναι. Η πανοπλία καλύπτει, επίσης, τα πόδια της, από τον μηρό ώς τα δάχτυλα, αφήνοντας ελεύθερα μόνο τα ιδιαίτερά της σημεία, μπροστά και πίσω.

Όταν την πρωτοείδα, εκτός από την κοκάλινη πανοπλία (που, φυσικά, δεν βγαίνει ποτέ), φορούσε μονάχα έναν χρυσοποίκιλτο στηθόδεσμο και μια περισκελίδα που έπεφτε μακριά ανάμεσα στα πόδια της, φτάνοντας σχεδόν ώς τον αστράγαλο. Από τη ζώνη της κρεμόταν ένα μεγάλο σπαθί, και από τους ώμους της ένας μαύρος μανδύας.

Τι τέρας είναι αυτό; σκέφτηκα.

Αλλά η αδελφή μου η Κλαρίσσα έχει δίκιο που λέει πως όταν σκεφτείς ότι κάποιος είναι περίεργος, στο τέλος θα κοιμηθείς μαζί του…

Ίσως να μοιάζει αδύνατο αλλά μπορείς να βρεις τρυφερή γυναικεία σάρκα ανάμεσα από τα οστά που σχηματίζουν αυτή την τρομερή

πανοπλία. Ορισμένες φορές, αφότου έχουμε κάνει έρωτα, μένουν αποτυπώματα από τα κόκαλα επάνω στο σώμα μου.

Κατά το απόγευμα βρήκαμε το νεκρό άλογο. Και δεν υπήρχε αμφιβολία πως ήταν αυτό του Άρχοντα Θέλμος. Οι πολεμιστές του Πρίγκιπα αμέσως το αναγνώρισαν· το ίδιο κι η Αλιρμίτ.

«Κάτι τού επιτέθηκε...» είπε ένας απ'αυτούς, ενώ οι περισσότεροι είχαν τραβήξει τα όπλα τους.

«Ο ίδιος, όμως, δεν είναι πεσμένος εδώ, άρα δε μπορεί νάναι μακριά,» είπε ένας άλλος.

«Μάγε! Βρες τον.»

Όλοι τους κοιτούσαν γύρω-γύρω, σα να περίμεναν ότι ο Άρχοντας Θέλμος, ή αυτό που του είχε επιτεθεί, μπορεί να κρυβόταν πίσω από κανέναν χιονισμένο βράχο ή θάμνο. Εγώ, όμως, γονάτισα πλάι στο σκοτωμένο άλογο και κοίταξα το τραύμα του. Οι πληγές μιλάνε. Αφηγούνται μια ιστορία, πάντοτε, οσοδήποτε σύντομη ή ημιτελή. Το γαντοφορεμένο χέρι μου άγγιξε τον σκισμένο λαιμό του ζώου, παραμερίζοντας το χιόνι.

Δύο πράγματα συμπέρανα αμέσως: πρώτον, το τραύμα ήταν πρόσφατο, μερικών ωρών· δεύτερον, δεν είχε προκληθεί από τα νύχια ή τα δόντια κανενός άγριου θηρίου. Μονάχα λεπίδα θα μπορούσε να έχει κάνει μια τέτοια πληγή.

Σηκώθηκα όρθιος και τους το είπα.

«Αποκλείεται, Εξοχότατε!» έκανε ένας πολεμιστής του Πρίγκιπα. «Κανένας δεν κυκλοφορεί εδώ πέρα τέτοια εποχή.»

«Κανένας; Εμείς τι είμαστε, τότε; Τι είναι ο γιος του Πρίγκιπά σας;»

«Δαιμόνια,» είπε κάποιος, αστειευόμενος, και μερικοί γέλασαν νευρικά, σα να ήθελαν πάση θυσία να ελαφρύνουν το κλίμα. Δεν τους αδικούσα.

Η Αλιρμίτ γονάτισε πλάι στο σκοτωμένο άλογο όπως είχα γονατίσει, πριν από λίγο, κι ο ίδιος. Άγγιξε το τραύμα του. Είπε: «Ο Επόπτης έχει δίκιο. Μονάχα σπαθί θα μπορούσε να προκαλέσει τέτοιο σκίσιμο.» Σηκώθηκε όρθια, τινάζοντας χιόνι από την κάπα της.

«Κάποιος επιτέθηκε στον Άρχοντα...» είπε ένας πολεμιστής του Πρίγκιπα. Και προς τον Βανθάρος'νορ: «Τι περιμένεις, μάγε; Δες αν είναι ζωντανός! Δες πού βρίσκεται!»

«Μα,» άκουσα μια πολεμίστρια του Ντόσβεκ να μουρμουρίζει από πίσω, «ποιος να του επιτέθηκε εδώ πέρα;...»

Είπα: «Ίσως ο ίδιος να έσφαξε το ζώο του.»
Παραξενεμένα πρόσωπα με κοίταξαν μέσα από κουκούλες.
Η Αλιρμίτ είπε: «Ο Άρχοντας Θέλμος;»
«Δεν τον έχεις ικανό;»
«Μα… γιατί;»
«Σου είπα πριν.» Δεν ήθελα να επαναλάβω ότι θεωρούσα πως ήταν τρελός. Ίσως η Αλιρμίτ να είχε δίκιο: ίσως να μην ήταν συνετό να κάνω σχόλια για τον χαρακτήρα του γιού του Πρίγκιπα μπροστά στους πολεμιστές του Ντόσβεκ.
Στράφηκα στον Βανθάρος'νορ. «Θα ψάξεις να τον βρεις;» *Τι σκατά περιμένεις;*
«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, κουρασμένα. Θα μας πέθαινε στο δρόμο, τελικά; δεν μπόρεσα παρά να αναρωτηθώ. «Αλλά πρέπει κάποιος να κρατήσει τον κρύσταλλο.» Η φωνή του ήταν σιγανή: ίσα που ακουγόταν πίσω απ'το σφύριγμα του παγερού ανέμου.
Έτεινα τα γαντοφορεμένα χέρια μου προς τον Βανθάρος'νορ. «Εγώ. Δος τον σε μένα.»
Έβγαλε τον κρύσταλλο από τον σάκο του και μου τον έδωσε, και τον κράτησα ανάμεσά μας σαν να ήταν καθρέφτης. Ο μάγος έκανε το Ξόρκι Ανιχνεύσεως, και μια πορφυρή κουκκίδα παρουσιάστηκε μέσα στον κρύσταλλο, προχωρώντας αργά, σταθερά, όπως ένας ταξιδιώτης θα προχωρούσε μέσα σε τούτα τα βουνά.
«Είναι ζωντανός,» είπε ο Βανθάρος. «Και συνεχίζει δυτικά.»
Γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος, γαμώ, σκέφτηκα. *Δε μπορούσε νάχει πεθάνει, να ησυχάσουμε;* Αναστέναξα. «Τον ακολουθούμε, λοιπόν.» Και βοήθησα τον μάγο να βάλει τον κρύσταλλο πάλι στον σάκο του. Τα χέρια του Βανθάρος έτρεμαν, παρατήρησα. Δεν έπρεπε ποτέ να είχε έρθει μαζί μας.

Καθώς συνεχίζαμε να βαδίζουμε μες στα βουνά, νιώθαμε σαν να σπρώχνουμε τον χιονιά για να παραμερίσει και να μας αφήσει να περάσουμε. Τα πόδια μας κλοτσούσαν το χιόνι στη γη, όταν δεν βυθίζονταν σ'αυτό. Η νύχτα έπεσε ολόγυρά μας, και τον Άρχοντα Θέλμος δεν τον είχαμε βρει ακόμα. Ευτυχώς, όμως, είχαμε πιάσει φαγητό. Τρεις από τους πολεμιστές του Πρίγκιπα ήταν καλοί κυνηγοί και κατόρθωσαν να τοξέψουν μερικά πουλιά, τα οποία ψήσαμε και φάγαμε.

Ο Βανθάρος'νορ έκανε ξανά το ξόρκι του, και είδαμε ότι ο Θέλμος εξακολουθούσε να βρίσκεται δυτικά μας. Τρελός ή μη, έπρεπε να τον παραδεχτώ: είχε αντοχές ο νεαρός. Τι να πεις; Παιδιά των Αρχαίων Κολοσσών και τα λοιπά και τα λοιπά… Τα Δαιμόνια να τους πάρουν.

Προτού κοιμηθούμε, είπα στην Αλιρμίτ: «Το φαγητό θ'αποτελέσει πρόβλημα, αν αυτή η καταδίωξη συνεχιστεί για μέρες.»

«Έχουμε κυνηγούς,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Τι μπορούν, όμως, να κυνηγήσουν εδώ πέρα, μες στο χιόνι;»

«Υπάρχουν θηρία.»

Ήταν θυμωμένη μαζί μου, ή απλώς λακωνική όπως πάντα; «Ελπίζω εσείς να τα ξέρετε καλύτερα από μένα,» της είπα.

«Αυτό είναι βέβαιο.»

Προσπαθούσε επίτηδες να με τσαντίσει; Τυλίχτηκα σφιχτά στην κάπα μου και δεν συνέχισα την κουβέντα. Προσπάθησα να κοιμηθώ, ν'αφήσω το σφύριγμα του ανέμου να με νανουρίσει.

Ήμασταν τυχεροί που είχαμε βρει ετούτους τους ψηλούς βράχους για να κρυφτούμε από πίσω και να περάσουμε τη νύχτα, αλλιώς θα είχαμε παγώσει ζωντανοί.

Η αναζήτησή μας έμελλε να κρατήσει για μέρες. Πολύ περισσότερο καιρό απ'ό,τι φανταζόμουν όταν αποφάσισα να φύγω από τη Ντόσβεκ, την πρωτεύουσα του Πριγκιπάτου. Αν το ήξερα, μάλλον δεν θα ερχόμουν, ακόμα κι αν η Αλιρμίτ με προκαλούσε να έρθω.

Από την άλλη, βέβαια, αυτή ήταν μια πολύ καλή θεραπεία για τη βαρεμάρα μου, δίχως αμφιβολία.

Μία ημέρα αφού βρήκαμε το νεκρό άλογο, μέσα στο απόγευμα, καθώς σκοτείνιαζε, είδαμε μια φωτιά αναμμένη επάνω σε μια πλαγιά. Σταματήσαμε, κοιτάζοντας σαστισμένοι. Άνθρωποι; Εδώ; Ή μήπως – επιτέλους – ο Άρχοντας Θέλμος; Μπορούσαμε να φτάσουμε εκεί μέχρι να νυχτώσει για τα καλά, αν επιταχύναμε λιγάκι τον κουρασμένο ρυθμό μας. (Και κυρίως ο καταραμένος μάγος ήταν που μας καθυστερούσε˙ αλλά έπρεπε να τον ανεχόμαστε γιατί τον χρειαζόμασταν. Κι επιπλέον, τι να κάναμε; Να τον σφάζαμε, όπως ο Θέλμος είχε σφάξει το άλογό του;)

Ύψωσα τα κιάλια μου, κι επάνω στην πλαγιά, πίσω απ'τον χιονιά, είδα ότι η φωτιά ήταν αναμμένη σ'έναν πέτρινο βωμό. Έναν βωμό λαξεμένο μέσα από τον φυσικό βράχο. Κοντά της στεκόταν κάποιος με κάπα και κουκούλα. Είχε στα χέρια του ένα δοχείο, κρατώντας το

πάνω απ’το κεφάλι του, και έμοιαζε σαν να έκανε κάποια ιεροτελεστία. Πρέπει να μουρμούριζε λόγια, σίγουρα, αν και δεν μπορούσα να διακρίνω τα χείλη του, ούτε καν το πρόσωπό του, μέσα από την κουκούλα.

«Ο Θέλμος,» είπα χωρίς να κατεβάσω τα κιάλια μου. «Αυτός πρέπει νάναι.»

«Ναι, μάλλον, Εξοχότατε,» αποκρίθηκε ένας από τους πολεμιστές του Πρίγκιπα. «Μάλλον.»

«Τι κάνει, όμως, εκεί;» είπε ένας άλλος. «Είναι… είναι σε βωμό;»

«Φυσικά και είναι βωμός.» Η φωνή της Αλιρμίτ. «Κάποιος παλιός, ξεχασμένος βωμός μέσα στα βουνά.»

«Επικαλείται τα Πνεύματα των Αρχαίων Κολοσσών…»

«Ίσως να ζητά την καθοδήγησή τους…»

«Ίσως να θέλει ν’απομακρύνει τα Δαιμόνια…»

Ίσως να έχει σαλτάρει τελείως πια, σκέφτηκα. Και τότε τον είδα να χύνει κάποιο υγρό από το δοχείο που κρατούσε. Αίμα – πρέπει να ήταν αίμα! Και το έριχνε μέσα στις φλόγες. Καπνός σηκώθηκε.

«Το αίμα του αλόγου…» μουρμούρισα, προτού καταλάβω καλά-καλά τι έλεγα, προτού προλάβω να σκεφτώ πώς είχα φτάσει σ’αυτό το συμπέρασμα.

«Τ’ανάστημα των Κολοσσών!» είπε η Αλιρμίτ. «Μάλλον έχεις δίκιο, Αντώνιε. Πώς ήξερε, όμως, ο Άρχοντας Θέλμος για τούτο τον βωμό εδώ;»

«Ίσως να μην είναι αυτός,» υπέθεσε ένας από τους πολεμιστές μου. «Ίσως να μην είναι ο Άρχοντας. Ας δει ο μάγος αν είναι όντως αυτός.»

Κατέβασα τα κιάλια μου, στρεφόμενος στον Βανθάρος’νορ. Εκείνος ένευσε, και, αφού έδωσε τον κρύσταλλό του σ’έναν πολεμιστή του Πρίγκιπα, έκανε το Ξόρκι Ανιχνεύσεως. Τελικά, μας είπε: «Αυτός είναι. Ο Άρχοντας Θέλμος.»

«Πάμε, τότε!» μας προέτρεψε η Αλιρμίτ.

Ξεκινήσαμε να βαδίζουμε προς την πλαγιά. Προτού όμως φτάσουμε, ένας πολεμιστής που κοίταζε με τα κιάλια του κάθε τόσο είπε: «Φεύγει!»

«Θα τον προλάβουμε,» είπε η Αλιρμίτ, αποφασιστικά.

Όταν τελικά κατορθώσαμε, όμως, να σκαρφαλώσουμε πάνω στη χιονισμένη πλαγιά και να βρεθούμε πλάι στον αρχέγονο, λαξευτό βωμό, ο γιος του Πρίγκιπα δεν φαινόταν πουθενά, και η φωτιά είχε

σβήσει. Μέσα στο αρχαίο πέτρινο πύραυνο μονάχα στάχτες είχαν απομείνει, και κάρβουνα που έφεγγαν κάπου-κάπου.

Αντίκρυ μας ανοιγόταν ένα στενό ορεινό πέρασμα.

«Από κει πρέπει να πήγε,» είπα, δείχνοντάς το.

Η Αλιρμίτ κοίταξε στο χιόνι για ίχνη. «Ναι,» συμφώνησε. «Από κει.»

Τον ακολουθήσαμε. Για ώρες. Μέχρι που χάσαμε τα ίχνη του και είχε πλέον έρθει η βαθιά νύχτα. Το κρύο γλιστρούσε μέσα στα ρούχα μου και με τρυπούσε ώς το κόκαλο. Απορούσα πώς η Αλιρμίτ, με τη σχετικά ελαφριά (για τις συνθήκες) ενδυμασία της, δεν είχε ακόμα παγώσει ζωντανή. Τα γαλανά της μάτια στραφτάλιζαν μέσα απ'την κουκούλα της, σαν θηρίου ετούτων των αφιλόξενων βουνών.

«Πού έχει πάει, ο δαιμονισμένος;» γρύλισα.

«Μη μιλάτε έτσι για τον Άρχοντα, Εξοχότατε!» είπε ένας πολεμιστής του Πρίγκιπα.

Θα μου κάνεις υποδείξεις πώς να μιλάω *στρατιώτη;* ήμουν έτοιμος να γυρίσω και να του φωνάξω. Μα δεν το έκανα. Δεν είχα άλλες αντοχές μέσα μου.

«Βανθάρος;» είπε η Αλιρμίτ.

«Δε μπορώ,» μουρμούρισε εκείνος.

«Καταυλιζόμαστε,» πρόσταξα, και κανένας δεν διαφώνησε.

Ακόμα μέσα στο στενό πέρασμα ήμασταν, το οποίο διακλαδιζόταν σε διάφορα σημεία. Βρήκαμε ένα τέτοιο σημείο που μας προστάτευε όσο το δυνατόν περισσότερο από τον άνεμο, και διανυκτερεύσαμε εκεί.

Ένας από τους πολεμιστές μου έβηχε όλη τη νύχτα, σπασμωδικά. Άσχημα τα πράγματα. Και δεν είχαμε και τίποτα σπουδαία φάρμακα μαζί μας.

Όταν ξύπνησα, τα πάντα έμοιαζαν γκρίζα γύρω μου, μέσα στο λυκαυγές, κι ένιωθα το αριστερό μου πόδι να έχει παραλύσει. Προσπάθησα να σηκωθώ ενώ καταριόμουν. Δεν έμοιαζε, όμως, να μπορώ να συνεφέρω το παγωμένο μου μέλος.

«Ηρέμησε!» μου είπε η Αλιρμίτ. «Ηρέμησε.» Κι έτριψε, δυνατά, με τα δάχτυλά της, το πόδι μου μέχρι που η κυκλοφορία του αίματος επέστρεψε πάλι κανονική. Μπορούσα να το κινήσω ξανά χωρίς κανένα πρόβλημα, αν και πονούσα.

Κάποιοι από τους πολεμιστές μας, παρατήρησα, είχαν παρόμοια προβλήματα μ'εμένα.

«Δε μπορούμε να συνεχίσουμε έτσι!» είπα. «Θα πεθάνουμε!»

«Θα υποχωρήσουμε *τώρα;*» έκανε ένας μαχητής του Ντόσβεκ, ξαφνιασμένος. «Τώρα τον έχουμε φτάσει σχεδόν, Εξοχότατε.»
«Δεν τον έχουμε φτάσει! Είναι όλο μπροστά μας!»
«Δεν πρόκειται να υποχωρήσουμε,» είπε η Αλιρμίτ. «Θα βρούμε τον γιο του Πρίγκιπα και θα τον πάμε πίσω στη Ντόσβεκ.»
Το μυαλό του Σκοτοδαίμονος! Αν η Αλιρμίτ τούς έλεγε να πάνε να πνιγούν, θα πήγαιναν˙ το ξέρω πως θα πήγαιναν! Τη σέβονται απεριόριστα, επειδή είναι Ιερή Μαχήτρια των Οστών. Αλλά δεν είμαι βέβαιος ότι η Αλιρμίτ αντιλαμβανόταν τον κίνδυνο που διατρέχαμε. Τι κίνδυνο να αντιλαμβάνεσαι όταν έχεις πια πάψει να είσαι άνθρωπος; Όταν έχεις συνέχεια επάνω σου αυτή την πανοπλία από οστά τεράτων;
«Κι αν δεν *θέλει* να έρθει;» της είπα, απότομα. «Σου μοιάζει ότι σκέφτεται να επιστρέψει;»
«Οι προσταγές του Πρίγκιπά μας είναι ξεκάθαρες, Αντώνιε. Ζήτησε να φέρουμε τον γιο του στη Ντόσβεκ, κι αυτό θα κάνουμε.» Αφήνοντας να υπονοηθεί: *είτε ο γιος του το θέλει είτε όχι.*
Υπέροχα. Είχαμε μπλέξει με τα Δαιμόνια, όπως λένε εδώ στη Βίηλ.

Ο Βανθάρος'νορ έκανε το Ξόρκι Ανιχνεύσεως και μας είπε ότι ο Άρχοντας Θέλμος συνέχιζε να ταξιδεύει δυτικά. Τον ακολουθήσαμε. Φυσικά.
Για μια ολόκληρη ημέρα. Κι άλλη μία. Και μετά, το πρωί της τρίτης, φτάσαμε σ'ένα παγωμένο τέμενος των βουνών. Ένας βωμός υπήρχε εδώ, λαξεμένος μέσα από τον φυσικό βράχο έτσι ώστε να μοιάζει με γιγάντιο κεφάλι˙ και γύρω του ορθώνονταν τέσσερις ψηλές, χοντρές κολόνες-αγάλματα που απεικόνιζαν αρχαίους πολεμιστές με μακριές γενειάδες και όπλα τα οποία κρατούσαν ανάστροφα και είχαν τα χέρια τους ακουμπισμένα στις μακριές λαβές τους. Αυτές οι μορφές ήταν μισοσκεπασμένες από το χιόνι˙ μονάχα ο άνεμος που, κάθε τόσο, το φυσούσε από πάνω τους τις έκανε να αποκαλύπτονται. Ο βωμός, όμως, ήταν καθαρισμένος από το χιόνι – και, σίγουρα, από ανθρώπινο χέρι. Στο κέντρο του υπήρχαν τα απομεινάρια μιας φωτιάς.
Πίσω από τον βωμό ανοιγόταν μια σπηλιά, που τοιχογραφίες διακρίνονταν στο εσωτερικό της, καθώς επίσης και κάτι τριχωτά θηρία τα οποία κοιμόνταν κουλουριασμένα.

«Ησυχία!» είπα, υψώνοντας το χέρι μου προειδοποιητικά. «Προσοχή! Μπορεί να ξυπνήσουν.» Δεν ήξερα τι πλάσματα ήταν – δεν τα είχα ξαναδεί – αλλά, εδώ όπου βρίσκονταν, δε μπορεί να ήταν ακίνδυνα.

Η Αλιρμίτ γέλασε.

Την κοίταξα. «Είπα κάτι αστείο;»

«Δεν ξυπνάνε. Βρίσκονται σε χειμερία νάρκη.»

Ένας πολεμιστής είπε: «*Βόρκ'βαχ*…»

«Τι;» ρώτησα.

«Αυτά τα θηρία, Εξοχότατε. Πρέπει νάναι *βόρκ'βαχ*.»

«*Βόρκ'βαχ* είναι,» επιβεβαίωσε η Αλιρμίτ.

Ο Βανθάρος'νορ είπε, κοιτάζοντας τις στάχτες στον βωμό: «Ο Άρχοντας πέρασε από εδώ…»

Κατένευσα. «Ναι.» *Ποιος άλλος;* «Γιατί, όμως, ανάβει φωτιά σ'όποιο βωμό συναντά; Και πώς ξέρει πού να βρει αυτούς τους βωμούς;»

Κανένας δεν είχε απάντηση να μου δώσει˙ και πήγα να κοιτάξω τις στάχτες από πιο κοντά, για να υπολογίσω πότε περίπου είχε περάσει από εδώ ο Θέλμος. Μέσα στο κοίλωμα όπου βρίσκονταν δεν υπήρχε η παραμικρή σπίθα, και ήταν μισοσκεπασμένες από το χιόνι. *Χτες βράδυ, ίσως,* σκέφτηκα. *Ή πολύ νωρίς, σήμερα την αυγή.*

Ένα γρύλισμα διέκοψε τους συλλογισμούς μου.

Ένα από τα θηρία στο εσωτερικό της σπηλιάς είχε ξυπνήσει. Είχε ανοίξει τα μάτια του και είχε ορθωθεί. Το τρίχωμά του ήταν καφετί, τα πόδια του χοντρά αλλά έμοιαζαν ευλύγιστα, ο λαιμός του μακρύς, και κάτω απ'το σαγόνι του κρεμόταν κάτι σαν γενειάδα. Τα δόντια του ήταν μεγάλα και κοφτερά, και οι δύο πελώριοι κυνόδοντες δεν χωρούσαν μέσα στο κλειστό στόμα του: ξεπρόβαλλαν συνεχώς. Στο κεφάλι είχε κέρατα στριφτά που γυάλιζαν σαν ασήμι.

«Χειμερία νάρκη;» είπα στην Αλιρμίτ, καθώς όλοι τραβούσαν τα όπλα τους. Σπαθιά έβγαιναν από θηκάρια, τσεκούρια υψώνονταν, χορδές τόξων τεντώνονταν.

Το *βόρκ'βαχ* γρύλιζε, ζυγώνοντάς μας επιφυλακτικά, ατενίζοντάς μας με καχυποψία.

Η Αλιρμίτ στάθηκε μπροστά μας, βαστώντας το ξίφος της με τα δύο χέρια, κουκουλωμένη στην κάπα της. «Πίσω!» φώναξε στο θηρίο.

«*ΡΡΑΑΑΑΑΑΑΡΚ!*» αποκρίθηκε το *βόρκ'βαχ*, όχι και τόσο κοινωνικά.

Εγώ είχα τραβήξει το σπαθί μου και περίμενα. «Μπορείς να κάνεις κάτι, μάγε;» ρώτησα, χωρίς να γυρίσω να τον κοιτάξω. Δεν μου απάντησε, κι αυτό αποτελούσε απάντηση από μόνο του. Την είχαμε

άσχημα. Ευτυχώς που και τα υπόλοιπα θηρία μες στη σπηλιά δεν είχαν ακόμα ξυπνήσει. Ετούτο, όμως, είχα την εντύπωση πως ήταν το μεγαλύτερο από αυτά.

«Αλιρμίτ, πρόσεχε,» είπα.

Εκείνη με αγνόησε, παραμένοντας μπροστά μας. «Μην του ρίξετε με τα τόξα!» είπε, αρκετά δυνατά ώστε να την ακούσουν όλοι πίσω από το σφύριγμα του χιονιά.

Το *βόρκ'βαχ*, βρυχούμενο, χίμησε καταπάνω της. Η Αλιρμίτ το σπάθισε, και είδα το ατσάλι της να σκίζει το δέρμα του και να τινάζει αίμα πάνω στο τρίχωμά του. Τούτο, όμως, δεν εμπόδισε το θηρίο απ'το να τη χτυπήσει επίσης. Τεντώνοντας ένα από τα δύο μπροστινά πόδια του, την έγδαρε με πελώρια νύχια. Η βαριά κάπα της κουρελιάστηκε από την αριστερή μεριά, το ίδιο και η τουνίκα από κάτω, και κοκάλινα κομμάτια τινάχτηκαν από την πανοπλία της, ενώ η Ιερή Μαχήτρια των Οστών παραπατούσε οπισθοχωρώντας αναγκαστικά. Πετάχτηκα, αμέσως, βρέθηκα πίσω της, και τη στήριξα για να μη σκοντάψει και πέσει. Δεν πρέπει να είχε τραυματιστεί, μα δεν είχα ποτέ ξανά δει κάποιον να σπάει έτσι την πανοπλία της!

Το *βόρκ'βαχ*, όμως, απρόσμενα έπαψε την επίθεσή του. Έκανε πίσω, γρυλίζοντας χαμηλόφωνα. Κατέβασε το κεφάλι του και πήγε προς τη σπηλιά, ενώ εξακολουθούσε να έχει τα μάτια του στραμμένα επάνω μας, αλλά τώρα όχι με οργή όπως πριν, ούτε με καχυποψία. Νόμιζα ότι μπορούσα να διακρίνω κάτι άλλο εκεί… κάτι που, εκείνη τη στιγμή, αδυνατούσα να κατονομάσω.

Η Αλιρμίτ ακολούθησε το θηρίο, με το σπαθί της κατεβασμένο.

«Τι κάνεις;» Την άρπαξα από τον ώμο, για να την τραβήξω πίσω.

«Μας προσκαλεί,» μου είπε εκείνη. «Μέσα στη σπηλιά. Δε βλέπεις;»

Συνοφρυώθηκα, παρατηρώντας τις κινήσεις του *βόρκ'βαχ. Ίσως να έχει δίκιο,* σκέφτηκα, παραξενεμένος. «Γιατί;»

«Κατάλαβε τι είμαι.»

Και τώρα κατάλαβα κι εγώ. Κατάλαβα τι είχε συμβεί. Το θηρίο σεβόταν την Ιερή Μαχήτρια. Σεβόταν τα οστά που την έντυναν. Τα ιερά οστά των Λάν'τραχαμ – αυτών των θρυλικών πλασμάτων της Βίηλ που ελάχιστα πλέον έχουν απομείνει, κι εγώ, προσωπικά, δεν έχω δει κανένα, παρά μονάχα σε ζωγραφικούς πίνακες και σε φωτογραφίες.

«Εντάξει,» είπα. «Καλό αυτό. Αλλά θα πρέπει να αρνηθούμε τη φιλοξενία του.»

«Θα μπορούσαμε να ξεκουραστούμε εδώ, Αντώνιε. Μέσα στη σπηλιά. Είναι ιερό μέρος. Τέμενος. Τα *βόρκ'βαχ* δεν θα μας πειράξουν.»

«Καλύτερα, όμως, να συνεχίσουμε αν είναι να προλάβουμε τον Άρχοντα Θέλμος.» Επιπλέον, δεν τα εμπιστευόμουν αυτά τα θηρία τόσο όσο έδειχνε ξαφνικά να τα εμπιστεύεται η Αλιρμίτ. «Και πώς ξύπνησε το *βόρκ'βαχ*; Δεν είπες ότι ήταν σε χειμερία νάρκη;» Καθώς μιλούσα το έβλεπα να κουλουριάζεται μέσα στη σπηλιά, πλάι στα άλλα, τα μικρότερα, και να κλείνει τα μάτια, σα να μην ανησυχούσε για τίποτα πλέον.

«Κανονικά, σε χειμερία νάρκη θα έπρεπε να είναι. Αλλά… αυτό το μέρος, Αντώνιε, σου λέω, είναι ιερό. Είναι τέμενος, δε βλέπεις;»

«Τα Πνεύματα ξύπνησαν το θηρίο!» είπε ένας πολεμιστής του Πρίγκιπα, και η Αλιρμίτ, γυρίζοντας, ένευσε προς το μέρος του.

«Ας πηγαίνουμε,» πρότεινε ο Βανθάρος'νορ. «Εκτός αν σκέφτεστε να ξεκουραστούμε εδώ.»

«Δε θα είχε νόημα,» είπα· «είναι πρωί ακόμα.» Αν είχαμε φτάσει εδώ το μεσημέρι, τουλάχιστον…

Ο μάγος ένευσε με το κουκουλωμένο κεφάλι του, μοιάζοντας να συμφωνεί μαζί μου.

Στράφηκα πάλι στην Αλιρμίτ. «Η πανοπλία σου…» της είπα, κοιτάζοντας τη μεριά όπου τα κόκαλα είχαν σπάσει.

«Θα θεραπευτεί,» μου απάντησε.

«Από μόνη της;»

«Ναι. Αλλά κάποιος καλύτερα να ράψει την κάπα και την τουνίκα μου, γιατί θα ξεπαγιάσω.»

Από τότε κι ύστερα, συναντούσαμε κι άλλα τεμένη και βωμούς μέσα στα βουνά: μέρη που κανένας από την ομάδα μου δεν είχε ξανακούσει ότι βρίσκονταν εδώ. Ο Άρχοντας Θέλμος, όμως, κάπως, ήξερε γι'αυτά, και κάθε φορά άναβε φωτιά και έκανε κάποια ιεροτελεστία. Πολλές από τις φωτιές του τις βλέπαμε από απόσταση, με τα κιάλια μας· άλλες δεν τις βλέπαμε ποτέ, αλλά βρίσκαμε τα απομεινάρια τους επάνω στους βωμούς ή μέσα σε πέτρινα μαγκάλια.

Και συνεχώς ο γιος του Πρίγκιπα Ατμάλος ήταν μπροστά μας. Ποτέ δεν μπορούσαμε να τον προλάβουμε, να πάμε κοντά του. Ορισμένοι πολεμιστές του Πριγκιπάτου είχαν αρχίσει να μουρμουρίζουν ότι ίσως νάχε την αρωγή των Δαιμόνιων – πώς αλλιώς να ξέρει τόσο καλά

ετούτα τα βουνά; Πώς αλλιώς να ταξιδεύει τόσο γρήγορα μέσα τους; Κι επιπλέον, τι έτρωγε;

Αυτό ήταν ένα καλό ερώτημα, πράγματι. *Τι σκατά έτρωγε, ο τρισκατάρατος;* Εμείς, που είχαμε κυνηγούς ανάμεσά μας, και πάλι δυσκολευόμασταν στο θέμα της τροφής. Ήταν πρόκληση να πιάσεις ζώα μέσα στο χιόνι, και οι προμήθειές μας δεν ήταν πολλές. Δεν είχαμε προετοιμαστεί για ταξίδι τόσων ημερών.

Τουλάχιστον, η εύρεση νερού ήταν εύκολη. Βάζαμε χιόνι σε κατσαρόλες και το βράζαμε πάνω σ'ένα ενεργειακό μαγκάλι που λειτουργούσε με μια μικρή εστία.

«Δεν τρώει τίποτα,» είπε ένας πολεμιστής, ένα απόγευμα, καθώς είχαμε σταματήσει σ'ένα τέμενος κάτω από κάτι πελώριους παγωμένους βράχους έχοντας αποφασίσει να διανυκτερεύσουμε εκεί γιατί όλοι συμφωνούσαν ότι χιονοθύελλα φαινόταν να έρχεται. «Κάποια *άλλη δύναμη* τον συντηρεί...»

Υποθέσεις για τον καταραμένο Άρχοντα Θέλμος, πάλι... Προτίμησα να μη μιλήσω, καθώς είχα την πλάτη μου ακουμπισμένη στις κρύες πέτρες, τυλιγμένος και κουκουλωμένος μέσα στην κάπα μου, κοιτάζοντας προς τη μεριά απ'την οποία φαινόταν πως θα ερχόταν η χιονοθύελλα – μια λευκή θολούρα στον ουρανό.

«Τι άλλη δύναμη;» είπε ένας Παντοκρατορικός πολεμιστής. «Το σώμα θέλει τροφή. Χωρίς τροφή δεν πάει πουθενά.» Κάπνιζε ένα τσιγάρο, προσπαθώντας να κρατά το χέρι του σταθερό.

«Αν τον έχουν καταλάβει τα Δαιμόνια, μπορεί και όχι,» επέμεινε ο πολεμιστής του Πρίγκιπα.

«Αρκετά μ'αυτές τις ανοησίες!» τον διέκοψε η Αλιρμίτ. «Ο Άρχοντας ξέρει να κυνηγά.»

«Ναι,» είπε ένας άλλος, «αλλά πόσο καλός κυνηγός είναι;»

«Μπορεί νάναι καλύτερος απ'ό,τι νομίζεις.»

Ο άνεμος ούρλιαζε πέρα απ'το κρησφύγετό μας κάτω από τους πελώριους βράχους. Ορισμένοι έβηχαν και μούγκριζαν· η παγωνιά τούς είχε χτυπήσει άσχημα. Κι εγώ έβηχα κάπου-κάπου· ένιωθα τα πνευμόνια μου παγωμένα από τον ψυχρό αέρα που ρουφούσα. Και ο μάγος... Τον λοξοκοίταξα από τις άκριες της κουκούλας μου: μια σκοτεινή μορφή τυλιγμένη πλάι στον λαξευτό βωμό, ακίνητη. Πώς είχε κατορθώσει ν'αντέξει τόσες μέρες, θαύμα ήταν. Τελικά, ίσως να ήταν πιο ανθεκτικός απ'ό,τι νόμιζα, παρά την προχωρημένη ηλικία του...

Μια πολεμίστρια του Πρίγκιπα και δύο πολεμιστές έσφαζαν ένα πουλί επάνω στον βωμό και μιλούσαν, κι οι τρεις συγχρόνως, στην Αρχαία Γλώσσα της Βίηλ – την οποία δεν ήξερα παρά ελάχιστα. Έκαναν κάποια τελετή, για να μας δώσουν δύναμη τα Πνεύματα των Αρχαίων Κολοσσών. Σε τούτη τη διάσταση δεν έχουν ιερείς ούτε ιέρειες, πράγμα που με είχε εκπλήξει όταν πρωτόχα έρθει. Στη Βίηλ, ο *καθένας* κάνει τελετές. Όποιος ξέρει τα λόγια. Και οι άρχοντες κι οι αριστοκράτες κάνουν τις πιο σημαντικές τελετές. Ίσως εδώ οι άνθρωποι να είναι πιο σοφοί από εμάς στη Ρελκάμνια, που πληρώνουμε τόσα λεφτά για τους ναούς του Κρόνου… Τι γίνονται αυτά τα χρήματα; Γίνεται τίποτα *χρήσιμο* μ’αυτά; Καλύτερα δεν θα ήταν να τα ρίχναμε στον πόλεμο εναντίον της Επανάστασης; Ο Αρχιπροδότης, ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος της Απολλώνιας, έχει αποδειχτεί πολύ πιο επικίνδυνος απ’ό,τι αρχικά φαινόταν. Πρόδωσε την Παντοκράτειρα – ήταν σύζυγός της και την πρόδωσε! – κι ακόμα ζει! Ναι, σίγουρα πιο επικίνδυνος απ’ό,τι εγώ, τουλάχιστον, νόμιζα…

Μα τους θεούς, τι γαμημένο κρύο είν’ αυτό!… Προσπάθησα να τυλιχτώ πιο σφιχτά στην κάπα μου, μα δεν γινόταν· ήταν τσιτωμένη επάνω μου.

Και μετά: μας χτύπησε η χιονοθύελλα, ουρλιάζοντας με τις φωνές των Δαιμόνιων, σκεπάζοντάς μας με λευκά πέπλα παρότι πιστεύαμε ότι ήμασταν καλυμμένοι εδώ όπου βρισκόμασταν. Κουλουριάστηκα. Ακίνητος. Περιμένοντας.

Μέσα απ’τις στριγκλιές του ανέμου μπορούσα ν’ακούσω κάποιους να προσεύχονται στους Αρχαίους Κολοσσούς, αλλά δεν μπορούσα να τους δω κιόλας. Δεν μπορούσα να δω τίποτα μες στη θολούρα, και είχα το κεφάλι μου κατεβασμένο για να μην τυφλωθώ. Έτρεμα ολόκορμος.

Και η ώρα έμοιαζε να μην περνά.

Δυνατά χέρια με άρπαξαν, σε κάποια στιγμή, και με τράβηξαν: με οδήγησαν σ’ένα κοίλωμα των βράχων, πίσω απ’τον βωμό.

«Μείνε εδώ,» είπε μια γνώριμη φωνή κοντά στ’αφτί μου. Η Αλιρμίτ. Η οποία έμεινε επίσης εδώ, κοντά μου. Αισθανόμουν τα κόκαλα της αρματωσιάς της μέσα από τα βαριά ρούχα μας, να με κεντρίζουν. Η αίσθηση – παραδόξως ίσως – μου έδωσε κάποια αισιοδοξία. Μπορεί και να τα καταφέρναμε, τελικά, να μείνουμε ζωντανοί…

Ύστερα, άκουσα το τραγούδι.

Στην αρχή, νόμιζα ότι ήταν ψευδαίσθηση, από το σφύριγμα του ανέμου κι από το κουρασμένο μου σώμα. Αλλά όχι, δεν ήταν

ψευδαίσθηση. Ήταν ένα *τραγούδι…* τόσο παράξενο τραγούδι… Έμοιαζε να βρίσκεται πίσω και πέρα από τα ουρλιαχτά του ανέμου. Και διαπερνούσε το κεφάλι μου. Πλημμύριζε τις αισθήσεις μου. Μ’έκανε να νομίζω ότι *κολυμπούσα* μέσα του, αν μπορούσε ποτέ αυτό να είναι δυνατό.

Και συνειδητοποίησα: *η Χαωδία.* Αυτό το άσμα – τέτοιος… εξώκοσμος ήχος – δεν μπορούσε παρά να προέρχεται από τη Χαωδία. Δεν έμοιαζε με τίποτα παρόμοιο που είχα ξανακούσει.

«Τ’ακούς;» ρώτησα την Αλιρμίτ, φωνάζοντας παρότι εκείνη ήταν κοντά μου. Δεν ήμουν βέβαιος ότι, αλλιώς, τα λόγια μου θα έφταναν στ’αφτιά της, μέσα στο χαλασμό.

«Ναι,» μου απάντησε. «Μην κινηθείς, μην πας πουθενά.» Κρατούσε δυνατά το χέρι μου με το δικό της. «Μην πας πουθενά.»

Δε σκόπευα να πήγαινα πουθενά, ούτως ή άλλως. Πώς της είχε περάσει αυτή η ιδέα από το μυαλό; Το τραγούδι… την *καλούσε;*

Εμένα με ζάλιζε. Έκανε το κεφάλι μου να πονά. Δεν ήταν ακριβώς *άσχημο*… αλλά ήταν τελείως – τελείως – *απόκοσμο.*

…τα Δαιμόνια τα Δαιμόνια τα Δαιμόνια τα Δαιμόνια… άκουσα κάποιον να κραυγάζει μέσα στη θύελλα. Έμεινα ακίνητος καθώς κι άλλες κραυγές ακολούθησαν: *ΟΧΙ! Μείνε εδώ… Πίσω! – Άστο κάτω!… Μεγάλοι Κολοσσοί, ΤΙ ΚΑΝΕΙΣ;* Δεν μπορούσα να διακρίνω τίποτα μες στη θολούρα. Μετά, όμως, μια σκιά έπεσε πάνω στον βωμό, και κάτι τινάχτηκε μπροστά μου. Ένα σκουρόχρωμο υγρό, μες στη θολούρα και τη σκοτεινιά.

Αίμα.

Έπιασα τη λαβή του ξιφιδίου στη μπότα μου, τραβώντας το, περιμένοντας μήπως κάποιος ή κάτι μού επιτεθεί˙ αλλά τίποτα δεν ήρθε. Πλάι μου η Αλιρμίτ, παρατήρησα, είχε επίσης ξεθηκαρώσει το σπαθί της, μα ούτε εκείνη κουνιόταν από τη θέση της.

Σαν παγωμένα αγάλματα περιμέναμε μέσα στον άνεμο και στο χιόνι, μέχρι που, μετά από πόση ώρα δεν είμαι βέβαιος, η θύελλα κόπασε. Τότε, σηκωθήκαμε απ’τις θέσεις μας, βγαίνοντας από το κοίλωμα των βράχων. Είχε σκοτεινιάσει, διαπίστωσα˙ η νύχτα είχε έρθει. Βημάτισα επιφυλακτικά επάνω σε παχιά στρώματα χιονιού.

Κάποιος άναψε μια ενεργειακή λάμπα, φωτίζοντας το τέμενος.

Και το πρώτο πράγμα που είδα ήταν αυτό που κειτόταν επάνω στον βωμό. Ένας πολεμιστής. Ένας απ’αυτούς του Πρίγκιπα. Σφαγμένος.

Τον είχαν ανοίξει από τον λαιμό ώς την κοιλιά. Τα ρούχα του ήταν ποτισμένα με αίμα.

«Τι έγινε εδώ;» φώναξα.

Οι άλλοι στέκονταν ολόγυρά μας. Πολλοί είχαν τα όπλα τους στα χέρια.

«Τρελάθηκε, Εξοχότατε...» είπε ένας από τους πολεμιστές μου. «Τρελάθηκε. Πετάχτηκε πάνω κι ήθελε να φύγει–»

«Ποιος;»

«Ο Κασμάρες.» (Θυμόμουν το όνομα: ένας από τους πολεμιστές του Πρίγκιπα.) «Ήθελε να τρέξει μες στη θύελλα. Κάτι τού έκανε αυτό το τραγούδι που ακουγόταν. Προσπαθήσαμε να τον σταματήσουμε, εγώ κι ο Νιρκάδος... κι εκεί είναι τώρα ο Νιρκάδος.» Έδειξε τον νεκρό επάνω στον βωμό. «Τον σκότωσε. Εμένα μ'έσπρωξε και μ'έριξε παραδίπλα. Κι έφυγε.»

«Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...» καταράστηκα κάτω από τη βαριά αναπνοή μου, νιώθοντας κουρασμένος ψυχικά και σωματικά.

«Να πάμε να τον βρούμε,» είπε ένας πολεμιστής του Πρίγκιπα.

«Όχι!» πρόσταξα. «Εδώ θα μείνετε· κανένας δεν φεύγει. Άμα εκείνος έχει συνέλθει θα επιστρέψει σ'εμάς, αλλιώς είναι ξεγραμμένος ούτως ή άλλως.»

Οι πολεμιστές του Πρίγκιπα μ'ατένισαν με δισταγμό, σα ν'αναρωτιόνταν αν έπρεπε ίσως να με αγνοήσουν και να κάνουν ό,τι νόμιζαν. Είχαν ξεχάσει πως ήμουν ο Παντοκρατορικός Επόπτης σ'ετούτο το Πριγκιπάτο; Έπρεπε να τους το θυμίζω πιο συχνά, μήπως;

Η Αλιρμίτ είπε: «Ο Αντώνιος έχει δίκιο. Κανένας δεν θ'απομακρυνθεί. Αν ο Κασμάρες θέλει θα επιστρέψει – κι ας ελπίσουμε πως τα Δαιμόνια δεν θα είναι πια μέσα του.»

Οι πολεμιστές του Πρίγκιπα αμέσως συμφώνησαν μαζί της, νεύοντας, μουρμουρίζοντας.

Ήμουν τσαντισμένος με όλους τους. Ακόμα και με την Αλιρμίτ. *Ο Αντώνιος,* τους είχε πει, ενώ θάπρεπε να τους έχει πει *Ο Επόπτης* ή *Ο Εξοχότατος.* Δεν τους είχα κάνει μια πρόταση ως Αντώνιος· τους είχα δώσει μια διαταγή ως Επόπτης! Αλλά αποφάσισα να μην πω τίποτα, γιατί ήμασταν όλοι εξουθενωμένοι.

Μετά από λίγο, διαπιστώσαμε ότι δεν είχε πεθάνει μόνο ένας από εμάς. Μια πολεμίστρια του Πρίγκιπα, όταν προσπάθησαν να τη σηκώσουν από εκεί όπου ήταν κουλουριασμένη, είδαν ότι ήταν νεκρή. Δεν την

είχε σκοτώσει ανθρώπινο χέρι αλλά το θανατηφόρο ψύχος των βουνών.

Υπήρχε περίπτωση να μ'ακούσουν τώρα, αν τους έλεγα να επιστρέψουμε; Ήδη ταξιδεύαμε δέκα μέρες και δεν είχαμε ακόμα προφτάσει τον καταραμένο γιο του Πρίγκιπα. Θα τους μιλούσα αύριο το πρωί, ίσως.

Όταν όμως ξημέρωσε, καθώς ετοιμαζόμασταν για να φύγουμε, δεν είπα τίποτα. Ένιωθα τη γλώσσα μου παγωμένη.

Δύο ακόμα πέθαναν από το κρύο, τις επόμενες ημέρες: ένας πολεμιστής του Πρίγκιπα κι ένας δικός μου. Οι υπόλοιποι φαινόταν να έχουμε σκληραγωγηθεί αρκετά ώστε να μπορούμε ν'αντέξουμε στο ψύχος και στον άνεμο. Οι φωνές μας είχαν γίνει βραχνές και μιλούσαμε ελάχιστα. Αισθανόμουν το σώμα μου μουδιασμένο σε κάθε σημείο. Ακόμα και το πουλί μου είχε παγώσει. Κάπως, όμως, κατόρθωνα να συνεχίζω, σχεδόν σαν μηχανή.

Το μόνο καλό αυτού του παγερού ταξιδιού ήταν ότι ο Θέλμος μάς πήγαινε από το ένα τέμενος στο άλλο, και στα τεμένη υπήρχε μια κάποια κάλυψη από τον άνεμο κι από το χιόνι. Μπορούσαμε να ξεκουραστούμε λιγάκι και να ζεσταθούμε, να πάρουμε δυνάμεις και να συνεχίσουμε. Ορισμένοι άκουσα να μουρμουρίζουν ότι τα Πνεύματα των Αρχαίων Κολοσσών μάς πρόσφεραν την αντοχή τους.

«Οι Κολοσσοί μάς ωθούν να σώσουμε τον Άρχοντα Θέλμος από τα Δαιμόνια,» είπε κάποιος ένα βράδυ. «Η αποστολή μας είναι ιερή.»

Μαλακίες, σκέφτηκα. *Κανένας δεν είναι με τα καλά του σ'ετούτη τη διάσταση. Και τι κάνει ο γιος του Πρίγκιπα; Τι* μπορεί *να κάνει σ'αυτά τα βουνά; Προσπαθεί ν'ανάψει φωτιά σε κάθε γαμημένο βωμό που υπάρχει από τη Ντόσβεκ ώς τη Χαωδία;*

Ρώτησα την Αλιρμίτ γι'αυτό. «Τι νομίζεις;» της είπα. «Γιατί;»

Εκείνη αναστέναξε μέσα απ'την κουκούλα της. Δάγκωσε ακόμα λίγο από το ψημένο κρέας που μασούσε (ένα ζώο που οι κυνηγοί μας είχαν σκοτώσει προχτές) και αποκρίθηκε: «Κάνει κάποια ιερουργία.»

«Τι ιερουργία;»

«Που σχετίζεται με τα τεμένη των βουνών.»

«Γιατί; Πώς του ήρθε αυτή η ιδέα;»

«Δεν ξέρω. Αλλά ίσως… ίσως να θέλει να έχει προσευχηθεί σ'όλα τα τεμένη προτού φτάσει στη Χαωδία. Μην ξεχνάς ότι εξακολουθεί να πηγαίνει δυτικά.»

Ναι, ο Βανθάρος'νορ, κάθε φορά που έκανε το Ξόρκι Ανιχνεύσεως, έλεγε ότι ο Άρχοντας Θέλμος ήταν δυτικά μας. Λιγάκι πιο μακριά από εμάς. Συνεχώς, λιγάκι πιο μακριά από εμάς. Κάπου-κάπου υποπτευόμουν ότι ο τρελός γιος του Πρίγκιπα έπαιζε μαζί μας κάποιο διαβολικό παιχνίδι, θέλοντας να μας σκοτώσει, ίσως, να μας αφήσει να πεθάνουμε από το ψύχος, ως θυσία στους Αρχαίους Κολοσσούς.

«Αν φτάσει στη Χαωδία, δεν θα επιστρέψει ποτέ,» είπα.

Η Αλιρμίτ δεν μίλησε.

Ο Βανθάρος είπε: «Πρέπει να τον προλάβουμε προτού φτάσει.»

Τόσοι άνθρωποι έχουν πεθάνει, σκέφτηκα, *εξαιτίας του. Και δε νομίζω ότι το αξίζει.* «Ίσως θα ήταν καλύτερα να πάμε βόρεια,» πρότεινα, «να βγούμε από τα βουνά και να τον συναντήσουμε στην άκρη της Χαωδίας.»

«Η Χαωδία δεν έχει άκρη,» μου είπε η Αλιρμίτ.

«Τι 'δεν έχει άκρη'; Κάπου δεν αρχίζει;»

«Δεν είναι ξεκάθαρο πού αρχίζει.»

«Έχεις πάει; Το ξέρεις;»

«Δεν έχω πάει, αλλά το ξέρω. Όλοι το λένε.»

«Ναι, έτσι είναι,» συμφώνησε μαζί της ο Βανθάρος'νορ, νεύοντας μέσα από την κουκούλα του. «Επιπλέον, αν βγούμε από τα βουνά θα τον χάσω· δε θα μπορώ πια να τον εντοπίσω με τη μαγεία μου.»

Καλύτερα… Όμως, όπως έδειχνε το πράγμα, αποκλείεται να συμφωνούσαν να βγούμε από τα βουνά. Και δεν πρόκειται να με υπάκουγαν αν τους πρόσταζα. Θα με ανάγκαζαν να τους ακολουθήσω, ή θα με άφηναν πίσω. Και στις δύο περιπτώσεις, η κατάσταση θα δυσκόλευε πολύ για εμένα.

Καθώς συνεχίζαμε, πλησιάζοντας ολοένα και περισσότερο τη Χαωδία, ακούγαμε παράξενους ήχους. Τραγούδια, κυρίως – τα οποία δεν είχαμε αμφιβολία ότι προέρχονταν από εκείνο το τρομερό πέρας της Βίηλ. Ένα ξημέρωμα, προτού ξεκινήσουμε να οδοιπορούμε, ένας από τους πολεμιστές της Παντοκράτειρας έτρεξε και βούτηξε σ'έναν κρημνό. Τον κυνήγησα αλλά δεν πρόλαβα να τον σταματήσω. Είδα το σώμα του να χτυπά στους βράχους ξανά και ξανά, κατρακυλώντας, να τσακίζεται, και μετά να χάνεται μέσα στα χιόνια.

Ένα εύθυμο, δαιμονικό άσμα πλανιόταν στον άνεμο, μοιάζοντας να με χλευάζει. *Πάει ο στρατιώτης σου, Επόπτη!* έμοιαζε να λέει. *Πάει – πάει – πάει – πάει! Είναι δικός μου τώρα.*

Δεν έπρεπε να είχα έρθει ποτέ εδώ.
Τώρα, η ευχάριστη ζεστασιά του Κάστρου των Απόηχων δεν μου φαινόταν καθόλου βαρετή.
«Αλιρμίτ,» είπα πλησιάζοντάς την, μιλώντας σιγανά για να μη μ'ακούσουν οι άλλοι, «ίσως θα ήταν καλύτερα να φύγουμε. Αν εσύ τους μιλούσες θα συμφωνούσαν, το ξέρεις.»
Μου απάντησε αμέσως, χωρίς δισταγμό: «Δε μπορούμε ν'αφήσουμε τον γιο του Πρίγκιπα να πεθάνει!»
«Και θες να πεθάνουμε κι εμείς μαζί του;» φώναξα, εξοργισμένος τώρα. Δε μ'ένοιαζε που με άκουγαν. «Δεν πρόκειται να τον προφτάσουμε!»
«Αν θέλεις να πας βόρεια και να βγεις απ'τα βουνά, πήγαινε,» μου είπε η Ιερή Μαχήτρια των Οστών, παγερά σαν τον άνεμο. «Εμείς θα συνεχίσουμε.» Και πήρε τον σάκο της στην πλάτη.
Τους ακολούθησα διότι δεν ήξερα αν θα κατόρθωνα να επιβιώσω μόνος, εγώ και οι τέσσερις πολεμιστές που μου είχαν απομείνει. Οι Ντοσβέκιοι ήταν πολύ καλύτεροι κυνηγοί και ορειβάτες από εμάς.

Τα δαιμονικά τραγούδια γίνονταν ολοένα και πιο πολλά, ολοένα και πιο παράξενα. Και, όταν πλέον πλησίαζε να περάσει ένας μήνας από τότε που είχαμε μπει στα βουνά, όταν είχαμε συναντήσει ούτε κι εγώ ξέρω πόσα τεμένη και βωμούς, φτάσαμε σ'ένα μέρος που τώρα, γράφοντας, δυσκολεύομαι να περιγράψω.
Εκείνη την ημέρα, όταν ξυπνήσαμε, ο Βανθάρος'νορ, αφού έκανε το Ξόρκι Ανιχνεύσεως κοιτάζοντας μέσα στον κρύσταλλό του, μας είπε: «Ο Άρχοντας δεν είναι μακριά», κι αυτό μάς έδωσε ένα κάποιο θάρρος, καθώς ελπίζαμε ότι ίσως – επιτέλους – η αναζήτησή μας να έφτανε στο τέλος της μετά από τόσο καιρό.
Τις τελευταίες τρεις ημέρες, η πορεία μας από δυτική είχε γίνει βορειοδυτική και πλέον κανένας δεν αμφέβαλλε ότι ο Θέλμος κατευθυνόταν προς τη Χαωδία. Σήμερα, ο γιος του Πρίγκιπα ταξίδευε βόρεια. Και τον ακολουθήσαμε επιταχύνοντας τον ρυθμό μας, δίνοντας στα πόδια μας όση δύναμη μπορούσαμε να τους δώσουμε, όση δύναμη μάς είχε απομείνει.
Και, κατά το μεσημέρι, φτάσαμε *εκεί.*
Φτάσαμε σε μια πλαγιά και…

Από δω και πέρα ο χώρος και ο χρόνος μπερδεύτηκαν. Τα γεγονότα που θα καταγράψω δεν είμαι βέβαιος ότι έγιναν ακριβώς έτσι, ούτε ακριβώς με αυτή τη σειρά.

Ήμασταν επάνω σε μια πλαγιά, στους βόρειους πρόποδες των βουνών, κι ατενίζαμε κάτω, τη Χαωδία – ένα από τα πέρατα της Βίηλ, εκεί όπου η διάσταση τελειώνει και μετά – τίποτα. Δεν θυμάμαι τι περίμενα να δω βλέποντας από απόσταση τη Χαωδία, αλλά σίγουρα όχι αυτό που είδα.

Δεν μπορώ να περιγράψω την πρώτη εικόνα. Δεν είμαι βέβαιος ποια *ήταν* η πρώτη εικόνα. Θυμάμαι, όμως, εκείνο τον *ήχο.* Τα απόκοσμα τραγούδια να γεμίζουν το νου μου. Θυμάμαι ότι τα άσματα ήταν σχεδόν *υλικά*: σχημάτιζαν μορφές, δεν ήταν χωρίς υπόσταση. Ήταν κάτι που γεμίζει την αντίληψη και, συγχρόνως, βρίσκεται πέρα από αυτήν. Αντίκρισα θάλασσες εκεί, απέναντί μου, στη Χαωδία, όπου ολόκληροι στόλοι από λευκά πλοία αρμένιζαν˙ ατελείωτες λίμνες, τη μία πίσω από την άλλη, με ξύλινες πολιτείες στις όχθες τους και πλωτά χωριά επάνω στα νερά τους˙ ένα πανίσχυρο φως να βγαίνει μέσα από ένα χάσμα˙ πυκνά δάση όπου κυκλοφορούσαν μεγάλοι Λάν'τραχαμ γεμάτοι πράσινο τρίχωμα (τους αναγνώρισα από τις φωτογραφίες που είχα δει παλιότερα)˙ πανύψηλους ανθρώπους αντίκρισα να ορθώνονται από τον ουρανό ώς τη γη, βαστώντας όπλα που έφταναν απ'το ένα βουνό ώς το άλλο, έχοντας γενειάδες μέχρι τα πόδια και μάτια αστραφτερά – οι Αρχαίοι Κολοσσοί!

«Άρχοντά μου!» άκουσα την Αλιρμίτ να κραυγάζει. «*Άρχοντά μου! Θέλμος, Άρχοντά μου!*»

Ο γιος του Πρίγκιπα διέσχιζε μια γέφυρα πάνω από μια λίμνη: μια γέφυρα από χαώδη μουσική, ενέργεια που *ακουγόταν.*

«*ΘΕΛΜΟΣ!*» ούρλιαξε η Αλιρμίτ, κι έκανε να τρέξει να τον κυνηγήσει. Άπλωσα το χέρι μου και την έπιασα απ'τον ώμο, τραβώντας την πίσω, γιατί φοβόμουν πως αν πήγαινε εκεί, μέσα στη Χαωδία, δεν θα την έβλεπα ποτέ ξανά. Αλλά εκείνη μ'έσπρωξε με την τρομερή δύναμη των Ιερών Μαχητών των Οστών και μ'έριξε στο χιόνι, ενώ έφευγε τρέχοντας προς τον Θέλμος, και το τραγούδι της Χαωδίας έμοιαζε με χλευαστικό γέλιο στ'αφτιά μου.

«Μην την αφήσετε!» φώναξα. «Μην την αφήσετε!» Και ξαφνικά συνειδητοποίησα ότι γελούσα, γιατί μια απόκοσμη ωδή με γαργαλούσε με τρόπο ανείπωτο.

Η μουσική ήταν ζωντανή αντίκρυ μας. Ζωντανή! Σαν πελώριο φίδι μπλέχτηκε μέσα στα πόδια της Αλιρμίτ και την έριξε κάτω˙ την είδα να κουτρουβαλά επάνω σε μια πλαγιά, μέσα σ'ένα χάσμα. Ο Θέλμος, επάνω στην ηχητική γέφυρα, στράφηκε για λίγο και την κοίταξε˙ ύστερα γύρισε απ'την άλλη και συνέχισε τον δρόμο του. Μου φαινόταν ότι η μουσική πετούσε μπροστά του σαν δύο πουλιά, κι εκείνος την ακολουθούσε.

Είχαμε όλοι χάσει το μυαλό μας, ή μόνο εγώ; Τι μέρος ήταν ετούτο;

Και η μουσική δεν μας είχε ξεχάσει τους υπόλοιπους. Την ίδια στιγμή που το ερπετό – μια ατελείωτη ουρά άσματος – είχε μπερδευτεί μέσα στα πόδια της Αλιρμίτ, ακριβώς τότε το ίδιο ερπετό ερχόταν και καταπάνω μας – *και μας άρπαζε.*

Έγινε σήραγγα και γλίστρησα μέσα της, κουτρουβαλώντας, μη μπορώντας να σταματήσω τον εαυτό μου. Ουρλιάζοντας.

Αλιρμίτ! Αλιρμίτ!

Ο ήχος της Χαωδίας γέμιζε το κεφάλι μου, πλημμύριζε τη συνείδησή μου. Έκλαιγα και γελούσα, μάθαινα και ξεχνούσα, εικόνες παρουσιάζονταν και έσβηναν, παρουσιάζονταν και έσβηναν, μπροστά μου…

Το ξέρω ότι είναι αδύνατο να περιγράψω αυτό που μου συνέβη τότε – αυτό που συνέβη σε όλους μας. Και η Αλιρμίτ μού λέει ότι είναι ανούσιο να προσπαθώ. *Δεν μπορείς να το περιγράψεις,* επιμένει. *Δεν περιγράφεται.* Και έχει δίκιο. Αν περιγραφόταν, η Χαωδία δεν θα ήταν διαστασιακό πέρας. Τα πέρατα των διαστάσεων σπανίως είναι κατανοητά. Το λένε και οι μάγοι του τάγματος των Ερευνητών, που τα ξέρουν αυτά.

Ωστόσο, η Χαωδία… *η Χαωδία…*

Ήμουν μαζί με την Αλιρμίτ, κοντά σ'ένα ρέμα, και η μουσική στριφογύριζε από πάνω μας και γύρω μας, χαϊδεύοντας το χορτάρι που μας περιστοίχιζε. Κάναμε έρωτα. Ήταν γονατισμένη από πάνω μου, και τα κόκαλα της πανοπλίας της φεγγοβολούσαν με μια γυαλάδα που δεν είχα ποτέ ξαναδεί, σαν να εξέπεμπαν κάποια κρυφή εσωτερική ενέργεια. Τα ξανθά της μαλλιά χόρευαν γύρω απ'το κεφάλι της.

Η Αλιρμίτ τράβηξε το σπαθί της και το έμπηξε στο σώμα του τέρατος που θύμιζε γιγάντια αράχνη – μια αράχνη που την αντιλαμβανόσουν από την απουσία της, όχι από την παρουσία της. Τη μορφή της περισσότερο την άκουγες, και πολύ λιγότερο την έβλεπες. Η Αλιρμίτ την έσφαξε, και το αίμα της αράχνης τινάχτηκε από το σπαθί της Ιερής Μαχήτριας των Οστών σαν εκατομμύρια μικρές νότες.

Στράφηκε και με κοίταξε. «Ήρθες;» Ακουγόταν έκπληκτη.

«Δε θα σ'άφηνα να σκοτωθείς μόνη σου.»

«Πρέπει να προλάβουμε τον Άρχοντα. Εκεί! Εκεί!» Έδειξε.

Με φίλησε.

Τα κόκαλα της πανοπλίας της πίεζαν επώδυνα το σώμα μου, καθώς με αγκάλιαζε σφιχτά.

«Χάσαμε τον Άρχοντα…» μου είπε, ξαπλωμένη πλάι μου στο χορτάρι, με τα οστά της ακόμα να φεγγοβολούν περίεργα. Το σπαθί της ήταν καρφωμένο στο χώμα, πίσω της, και έντομα από ήχο και χάος χόρευαν γύρω απ'την πλατιά, μακριά λεπίδα του.

«Πρέπει να φύγουμε από δω, Αλιρμίτ. Πρέπει να φύγουμε. Ξέρεις πόσο καιρό τον ψάχνουμε εδώ πέρα;»

«Όχι. Ξέρεις εσύ;»

«Όχι.»

Η λεπίδα τσύριξε καθώς τα έντομα συγκρούονταν επάνω της.

Βρήκαμε τον Βανθάρος'νορ αποκεφαλισμένο πλάι σε μια λίμνη. Το σώμα του το έτρωγαν κάτι ανύπαρκτα πουλιά με μακριές μύτες και φτερά σαν βεντάλιες. Τα άκουγες, δεν τα έβλεπες. Το κεφάλι του το κρατούσε ένας γίγαντας, καθισμένος πάνω σ'έναν πελώριο ογκόλιθο που ξεπρόβαλλε μέσα από τη λίμνη.

ΓΝΩΣΤΟΣ ΣΑΣ; μας ρώτησε: και η φωνή του τράνταξε το σύμπαν, γεννώντας ηχητικά πλάσματα παντού.

«…Ναι,» κατόρθωσε να ψέλλισε η Αλιρμίτ. Εγώ είχα τελείως καταπιεί τη γλώσσα μου.

ΣΥΓΓΕΝΗΣ;

«Ό-όχι.»

ΜΑΛΙΣΤΑ. Ο γίγαντας άνοιξε το πελώριο στόμα του και κατάπιε το κεφάλι του μάγου.

Το μάσησε.

Χαμογελώντας προς το μέρος μας, μέσα απ'τα πυκνά, μαύρα μούσια του.

Καθόμουν, κουρασμένος, σ'έναν βράχο, στην άκρη μιας ερημιάς όπου παράξενα ερπετά γυρόφερναν. Η Αλιρμίτ είχε πάει να ρωτήσει ένα από αυτά μήπως ήξερε κάτι που θα μπορούσε να μας βοηθήσει, και τώρα βάδιζε προς μια πύλη μέσα απ'την οποία φαινόταν μια αίθουσα. Μου έγνεψε να την ακολουθήσω. Έκανα μερικά βήματα προς το μέρος της, με μεγάλο δισταγμό. Ύστερα επιτάχυνα τον ρυθμό μου, αλλά δεν μπορούσα να πλησιάσω: η απόσταση ήταν τεράστια – ατέρμονη, ίσως. Η Αλιρμίτ φάνηκε να βαριέται. Πέρασε την πύλη και – ακόμα μη μπορώντας, παρά τις προσπάθειές μου, να πλησιάσω – την είδα να στέκεται αντίκρυ σε τέσσερις ανθρώπους. Ο ένας ήταν ο Θέλμος, οι άλλοι τρεις φορούσαν μεταλλικές μάσκες, φαρδιά ρούχα, και κουκούλες. Η Ιερή Μαχήτρια των Οστών συζήτησε μαζί τους. Επί ώρες. Συνέχισα να βαδίζω μα δεν μπορούσα να φτάσω. Οι πατούσες μου είχαν πληγιάσει. Τα γόνατά μου λύθηκαν, και κάθισα κάτω, στο χώμα.

Η Αλιρμίτ με συνάντησε σ'ένα ερείπιο στην ακροθαλασσιά. Έμπηξε τη λεπίδα του σπαθιού της στο χώμα κι ακούμπησε τους πήχεις της πάνω στο μακρύ μανίκι· στηρίχτηκε εκεί.

Ύψωσα το βλέμμα μου να την κοιτάξω. «Με βρήκες...»

«Από πότε έχεις να ξυριστείς;»

Άγγιξα το πρόσωπό μου για να διαπιστώσω ότι είχε μούσι. «Δε θυμάμαι.»

«Έλα μαζί μου. Μου έδειξαν το δρόμο.»

Σηκώθηκα, κουρασμένα. «Ποιοι; Αυτοί οι μασκοφόροι;»

Μου έκανε νόημα να την ακολουθήσω, και την ακολούθησα, επάνω σ'ένα μονοπάτι που διέσχιζε έναν κάμπο, ενώ γύρω μας έπαιζε μια δυνατή μουσική και τα σύννεφα είχαν στήσει χορό.

«Ο Θέλμος;» τη ρώτησα.

«Δε θα έρθει μαζί μας. Δεν *μπορεί* να έρθει μαζί μας πια.»

Καθοδόν, χαμένους στον κάμπο, συναντήσαμε τρεις ακόμα από την ομάδα μας. Τρεις πολεμιστές του Πρίγκιπα. Χάρηκαν που μας είδαν, και χάρηκαν ακόμα πιο πολύ όταν τους είπαμε να έρθουν μαζί μας.

Λίγο παρακάτω, σ'ένα σταυροδρόμι γεμάτο μπερδεμένες πινακίδες με λέξεις σε άγνωστες, ακατανόητες γλώσσες, βρήκαμε έναν από τους πολεμιστές της Παντοκράτειρας, καθισμένο κατάχαμα, να κοιμάται.

Τον ξυπνήσαμε με μια κλοτσιά και του είπαμε να μας ακολουθήσει.
Εκείνος έπεσε στα πόδια μας κλαίγοντας. Μετά, συνήλθε και
σηκώθηκε όρθιος με τη βοήθειά μου.

Δύσκολο να πω πότε βγήκαμε από τη Χαωδία. Πάντως, βγήκαμε. Κανένας δεν είχε αμφιβολία.

Τώρα, ήμασταν μέσα.

Τώρα, έξω.

«Μην κοιτάξετε πίσω,» είπε η Αλιρμίτ. «Μην κοιτάξετε ούτε για μια στιγμή πίσω.»

Δεν παράκουσα την εντολή της. Ούτε κανένας απ'τους άλλους. Τη ρώτησα, όμως: «Γιατί;»

«Έτσι μου είπαν.»

Τώρα που ήμασταν στη Βίηλ, το κρύο ήταν πάλι τσουχτερό, καθότι χειμώνας, αλλά τουλάχιστον δεν βρισκόμασταν στα βουνά, παρά σε κάποιο πεδινό μέρος στα βορειοδυτικά του Πριγκιπάτου Ντόσβεκ.

«Οι άλλοι τι απέγιναν;» ρώτησα την Αλιρμίτ ενώ βαδίζαμε.

«Δεν ξέρω. Χάθηκαν.»

«Για πάντα;»

«Μάλλον.»

«Κι ο Βανθάρος; Είναι πράγματι νεκρός;»

«Μάλλον.» Ήταν πάλι ο παλιός, συνηθισμένος, λακωνικός εαυτός της.

Χαμογέλασα, άθελά μου, και σήκωσα την κουκούλα της κάπας μου στο κεφάλι.

Όταν κατασκηνώσαμε για το βράδυ, έχοντας ανάψει μια φωτιά ανάμεσά μας και τρώγοντας κάτι καρπούς που είχαμε μαζέψει από τους θάμνους, τη ρώτησα: «Τι συνέβη όταν μίλησες με τον Θέλμος και τους τρεις μασκοφόρους;»

Εκείνη απέφυγε το βλέμμα μου. «Δεν ήθελε να έρθει μαζί μας. Αυτό είναι˙ τελείωσε. Ο Πρίγκιπας θα καταλάβει, είμαι βέβαιη.»

Και να μην καταλάβαινε, δεν μπορούσαμε να κάνουμε τίποτα για ν'αλλάξουμε την κατάσταση. Είχα, όμως, την εντύπωση πως η Αλιρμίτ δεν ήθελε να μου πει τι πραγματικά συνέβη. Και μέχρι και σήμερα, όταν τη ρωτάω γι'αυτό το θέμα, αρνείται να μου απαντήσει. *Τι με ρωτάς;* μου λέει. *Ούτε εγώ μπορώ να σου εξηγήσω αρκετά καλά, ούτε εσύ μπορείς να καταλάβεις. Πάψε, λοιπόν.*

Οι κάτοικοι του Ντόσβεκ είναι λιγάκι τρελοί. Ορισμένες φορές, αποδεικνύεται αδύνατο να συνεννοηθείς μαζί τους.

Βαδίζαμε τρεις ημέρες έχοντας φύγει από τη Χαωδία, και στο δρόμο μας είχαμε συναντήσει μερικά χωριά. Οι ντόπιοι (που μιλούσαν μόνο τη Δημώδη της Βίηλ, και δεν ήξεραν λέξη από τη Συμπαντική, λες και ήταν αγριάνθρωποι) φάνηκαν όχι μόνο φιλικοί μαζί αλλά έδειξαν ιδιαίτερο σέβας προς το μέρος της Αλιρμίτ: πράγμα που δεν με εξέπληξε, για να είμαι ειλικρινής. Τους έχουν σε μεγάλη εκτίμηση τους Ιερούς Μαχητές των Οστών, παντού στη Βίηλ. Έτσι, οι χωρικοί μάς έδωσαν φαγητό και ποτό, και ό,τι άλλο χρειαζόμασταν για το ταξίδι μας. Έκαναν και μια θυσία για εμάς στον βωμό τους, ώστε τα Πνεύματα να είναι στο πλευρό μας και τα Δαιμόνια να μη μπλέκονται στα πόδια μας.

Το βράδυ της τρίτης ημέρας, άκουσα θόρυβο από έλικα στον ουρανό. Ύψωσα το βλέμμα μου κι ατένισα ένα ελικόπτερο. Είχα χάσει τα κιάλια μου, δυστυχώς, κάπου στη Χαωδία, κι έτσι δεν μπορούσα να τα χρησιμοποιήσω για να το δω από πιο κοντά. Είχα, όμως, μια υποψία ότι έψαχνε για εμάς. Έπιασα δύο αναμμένα κούτσουρα από τη φωτιά μας και έκανε σήμα, φωνάζοντας.

Το ελικόπτερο, σύντομα, προσγειώθηκε κοντά μας. Και, όπως είχα υποψιαστεί, ήταν Παντοκρατορικό. Πολεμιστές, ντυμένοι με τους λευκούς χιτώνες της Παντοκράτειρας πάνω από τις πανοπλίες τους, βγήκαν και μας πλησίασαν.

Με αναγνώρισαν αμέσως. «Εξοχότατε! Βρήκαμε τα οχήματά σας εγκαταλειμμένα. Νομίζαμε ότι είχατε πάει στα βουνά…»

«Τότε, τι κάνετε εδώ;» τους ρώτησα. Τα βουνά ήταν πολύ μακριά από τούτη την περιοχή. Ούτε που φαίνονταν.

«Ερευνήσαμε όσο μπορούσαμε,» αποκρίθηκε ο άντρας, που ήταν λοχίας του Παντοκρατορικού Στρατού και ονομαζόταν Καλιόστρο Νερκάμρηχ, «αλλά έχει δυνατούς ανέμους στα βουνά που φέρνουν χιόνι. Η ορατότητα είναι χάλια, και τα αεροσκάφη… έχουν δυσκολία.»

Ένευσα. «Ναι,» είπα, καταλαβαίνοντας.

«Πώς, όμως, φτάσατε εδώ τόσο γρήγορα, Εξοχότατε; Με τα πόδια;»

Γέλασα ξερά. «Τόσο *γρήγορα;* Με κοροϊδεύεις, λοχία!»

«Εξοχότατε, είναι μόλις έξι ημέρες από τότε που φύγατε απ’την πρωτεύουσα, και είμαστε πάνω από διακόσια χιλιόμετρα απόσταση από εκεί!»

«*Έξι μέρες;*» Τι έλεγε ο Νερκάμρηχ; Είχε τρελαθεί;
«Ταξιδεύαμε ένα μήνα μέσα στα βουνά!» είπε η Αλιρμίτ. Ακουγόταν κι εκείνη ξαφνιασμένη.
«Τι ημέρα έχουμε;» ρώτησα τον λοχία.
Εκείνος μού είπε.
Ήταν, πράγματι, έξι ημέρες αφότου είχαμε φύγει απ’την πρωτεύουσα.
Αδύνατον! Ακόμα κι αν ό,τι είχαμε ζήσει μέσα στη Χαωδία ήταν παραισθήσεις – αδύνατον!
«Κάποιο λάθος κάνεις,» του είπα.
«Δεν κάνω λάθος, Εξοχότατε…»
Και οι άλλοι πολεμιστές της Παντοκράτειρας επιβεβαίωσαν πως, όντως, έξι ημέρες είχαν περάσει από τότε που είχα φύγει απ’την Ντόσβεκ αναζητώντας τον γιο του Πρίγκιπα.
Αλληλοκοιταχτήκαμε εγώ και η Αλιρμίτ, και στα μάτια της είδα να καθρεπτίζεται το δέος που σίγουρα διακρινόταν μέσα στα δικά μου.

Ακόμα δεν μπορώ να εξηγήσω τι μας συνέβη. Αλλά νομίζω ότι η Αλιρμίτ ξέρει κάτι περισσότερο από εμένα. Κάτι από την κουβέντα της με τον Θέλμος κι εκείνους τους μυστηριώδεις μασκοφόρους. Αρνείται, όμως, να μου πει˙ κι αν της υπενθυμίσω ότι είμαι ο Παντοκρατορικός Επόπτης σε τούτα τα μέρη, μάλλον αυτό δεν θα της αλλάξει τη γνώμη. Επιπλέον, ίσως και να μην ξέρει τίποτα το σπουδαίο. Ίσως να είναι απλώς μπερδεμένη σαν εμένα.
Όπως και νάχει, το Κάστρο των Απόηχων τώρα δεν μοιάζει τόσο βαρετό. Αν και μάλλον αυτή η αίσθηση θα περάσει, όσο ο καιρός κυλά και η Χαωδία απομακρύνεται από το μυαλό μου.
Μερικές φορές, ξυπνάω τη νύχτα και νομίζω ότι είμαι ακόμα εκεί. Το ίδιο και η Αλιρμίτ. Μερικές φορές, μάλιστα, όταν τυχαίνει να κοιμόμαστε μαζί, ξυπνάμε συγχρόνως, ακριβώς την ίδια ώρα της νύχτας, σαν να είμαστε συνεννοημένοι.
Άλλες φορές, ακούω ένα απόμακρο τραγούδι να έρχεται καβαλώντας τον άνεμο των βουνών. Ένα τραγούδι που δεν μου είναι άγνωστο.
Αναριγώντας απομακρύνομαι από το ανοιχτό παράθυρο, και θυμίζω στον εαυτό μου ότι η δουλειά του Παντοκρατορικού Επόπτη *δεν* είναι να ασχολείται με πράγματα πέρα από την περιοχή της εποπτείας του.
Και η Χαωδία είναι, δίχως αμφιβολία, πέρα από το Ντόσβεκ. Πέρα από την ίδια τη διάσταση της Βίηλ.